

Súd: Okresný súd Pezinok
Spisová značka: 5C/681/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1206209365
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Mikulčík
ECLI: ECLI:SK:OSPK:2018:1206209365.28

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Pezinok sudcom Marekom Mikulčíkom v právnej veci žalobcu: U. P., A.. X. X. XXXX, W. C. F. X-X/X/X, XXXX Q., proti žalovanému: MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., IČO: 31 444 873, so sídlom Bratislavská 1/a, 843 56 Bratislava - Záhorská Bystrica, zast.: Advokátska kancelária Paul Q, s. r. o., so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava - Staré Mesto, o ochranu osobnosti, takto

rozhodol:

Žaloba sa zamieta.

Súd priznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1 Žalobca sa telefaxovým podaním doručeným Okresnému súdu Bratislava IV dňa 3. marca 2006, písomne doplneným v podaní doručenom súdu dňa 6.marca 2006 proti právnenému predchodcovi žalovaného - Slovenská televízna spoločnosť, s. r.o. IČO: 34 128 611 (ďalej len „právny predchodca žalovaného“) domáhal (po čiastočnom späťvzátí žaloby doručenom súdu dňa 2. augusta 2010, o ktorom súd rozhodol uznesením zo dňa 25.mája 2011 č.k 5C/681/2008-364, ako aj po zmene žaloby, o ktorej súd rozhodol uznesením zo dňa 9.mája 2014, č.k. 5C/681/2008-556) zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 165.969,59 € (pôvodne 5.000.000,-Sk), ďalej uloženia povinnosti uverejniť v televíznom vysielaní televízie Markíza v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozsudku v televíznych novinách ospravedlnenie v nasledovnom znení: „Markíza-Slovakia, spol. s r.o. sa týmto ospravedlňuje U. P., bytom vo Viedni a jeho rodine, že v relácii Paľba odvysielanej 04. 03. 2003 boli obvinení z protiprávneho konania a porušenia zákona v súvislosti s realizáciou a výkonom záložného práva VÚB a.s. pobočka Dunajská Streda, pri jeho predaji, kúpe a vkladovaní. Vedenie televízie Markíza vyslovuje ľútosť nad týmto protiprávnym konaním, ku ktorému došlo na základe uvedenia spoločnosti Markíza do omylu.“; ako aj náhrady trov konania.

2 Žalobca zaútočil skutkovým tvrdením, že televíznou stanicou „TV Markíza“ bola dňa 4. marca 2003 v relácii „Paľba“ odvysielaná reportáž s názvom „Otázniky“ (ďalej tiež len „predmetná reportáž“), v ktorej žalovaný odvysielaním nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov o žalobcovi, prostredníctvom svojej televíznej stanice s celoslovenskou pôsobnosťou, spôsobil neoprávnený zásah do ochrany osobnosti žalobcu, do občianskej cti žalobcu, značnou mierou znížil dôstojnosť, vážnosť a česť žalobcu v spoločnosti. Žalobca poukázal na to, že tematikou relácie „Paľba“ malo byť pravdepodobne poukázanie na nepriaznivé javy v spoločnosti, ako klientelizmus, protekcionalizmus a úplatkárstvo a to ako fenomén, ktorý pôsobí aj po novembri 1989, a ktorý zasahuje do života a osudu jednotlivcov a spoločnosti. Ako príklad tohto neduhu, žalovaný v predmetnej reportáži uvádza predaj obytných domov patriacich štátnemu podniku Žrebčinec v Šamoríne. Žalovaný okolnosti okolo predaja domov prezentuje a režíruje tak, aby vystihovali jeho tematiku a sledovaný zámer. Žalovaný sa v predmetnej reportáži zaoberá aj osobou žalobcu, ako nového vlastníka, ktorý nezákonným spôsobom získal majetok štátu podvodom a machináciami na úkor pôvodných nájomníkov a dáva žalobcu do svetla ziskuchtivého a

bezcharakterného človeka, ktorý sa neprimeraným spôsobom obohacuje na nájomníkoch, prevažne dôchodcoch. Pretože žalovaný týmto vysielaním zdiskreditoval nielen osobu, vážnosť, dôstojnosť a česť žalobcu, ale zdiskreditoval aj prevod sporných nehnuteľností a vyzval príslušné štátne orgány aby konali, vyvolal novú vlnu útokov na majetok nadobudnutý zákonným spôsobom žalobcom spoločne s manželkou žalobcu, čo spôsobilo namiesto zamietnutia a zastavenia súdneho konania nové vzplanutie súdneho konania, ako i vstup nového subjektu do konania. Ovplyvnením verejnej mienky nie je súdny spor ukončený a bolo potrebné iniciovať ďalšie súdne konania. Pričinením žalovaného sa ukončenie sporu oddialilo najmenej o ďalšie tri roky, čím mesačná škoda za ušlý nájom v roku 2003 predstavuje za prenájom piatich rodinných domov 70.000,- Sk, mesačná škoda za ušlý nájom v roku 2004 za prenájom štyroch rodinných domov predstavuje 60.000,- Sk a za rok 2005 64.000,- Sk. Za tie tri roky teda spôsobil žalovaný svojim konaním škodu najmenej za 2.328.000,- Sk. Žalovaný vo svojom vysielaní nepriamo vyzval kompetentné štátne orgány, aby žalobcu a jeho manželku o ich vlastníctvo pripravili. Trhová cena týchto nehnuteľností predstavuje cca 10.000.000,- Sk, teda žalovaný spôsobil nemajetkovú ujmu v tejto hodnote. Žalobca ďalej procesne zaútočil návrhmi na vykonanie dokazovania výsluchmi svedkov, listinnými dôkazmi a prehratím viedozáznamu z relácie „Paľba“ zo dňa 4. marca 2003.

3 Okresný súd Bratislava IV dňa 13. marca 2006 žalobu podľa § 105 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) postúpil z dôvodu miestnej príslušnosti na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava II.

4 Právny predchodca žalovaného sa k doručenej žalobe vyjadril v písomnom podaní doručenom Okresnému súdu Bratislava II dňa 31. januára 2007, v ktorom navrhol, aby súd žalobu v plnom rozsahu pre nedostatok vecnej legitímácie zamietol a zároveň uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania. Uviedol, že v prípade neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobeného televíznym vysielaním, nesie zodpovednosť za vysielanie právnická osoba - vysielateľ televíznej programovej služby, a to vysielateľ na základe zákona alebo vysielateľ s licenciou. Poukázal pritom na zákon č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“), ktorý upravuje práva a povinnosti vysielateľa, a uvádza, že za skladbu a obsah programovej služby redakčne odpovedá vysielateľ. Právny predchodca žalovaného argumentoval tým, že nie je vysielateľom televíznej programovej služby TV Markíza v zmysle zákona č. 308/2000 Z.z., a to ani vysielateľom zo zákona a ani vysielateľom s licenciou, nie je teda ani nositeľom práv a povinností vyplývajúcich pre vysielateľa zo zákona č. 308/2000 Z.z., nemá v predmete činnosti zapísanom v obchodnom registri televízne vysielanie, z čoho vyplýva, že nezodpovedá za obsah a skladbu vysielania v zmysle zákona č. 308/2000 Z.z. a nie je možné ho považovať ani za zodpovedný subjekt podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

5 Nakoľko v priebehu vedenia sporu právny predchodca žalovaného ako právnická osoba zanikol dňa 1. januára 2007 bez likvidácie zlúčením so žalovaným, a jeho právnym nástupcom sa tak stal žalovaný, súd v konaní v zmysle § 107 ods. 4 O.s.p. v spore pokračoval so žalovaným.

6 Žalovaný sa k doručenej žalobe vyjadril v písomnom podaní doručenom súdu dňa 28. februára 2007, v ktorom navrhol, aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol a zároveň uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania. Žalovaný sa procesne bránil skutkovým tvrdením, že dňa 4. marca 2003 bol v rámci programu s názvom „Paľba“ odvysielaná reportáž s názvom Otázky. Predmetná reportáž priniesla informácie o spôsobe prevodu vlastníctva k majetku bývalého štátneho podniku s následkom, ktorý takýto prevod mal na dlhoročných užívateľov - nájomníkov týchto domov. V príspevku dostali priestor dotknutí obyvatelia predmetných domov, ich právna zástupkyňa, priestor k vyjadreniu dostal zástupca miestne príslušného Katastrálneho úradu, ktorý vklad vlastníckeho práva povolil, zástupca prokurátora, ktorý riešil možné porušenie zákona. Rovnako adekvátny priestor dostal aj žalobca (p. P.), ako nový vlastník predmetných domov ako aj jeho právna zástupkyňa, a to v rovnakom rozsahu ako opozitná strana a jej zástupcovia. Príspevok bol pripravený ako aj odvysielaný tak, aby priestor vyjadriť svoj názor a stanovisko k danej veci dostali všetky zúčastnené subjekty problému, aby bola zachovaná objektívnosť a pluralita názorov. Komentáre moderátora boli vystavané výlučne na názoroch, ktoré prezentovali dotknuté subjekty a to tak subjekty strany nového vlastníka ako aj strany pôvodných obyvateľov domov. Žalovaný sa tiež bránil popretím skutkového tvrdenia žalobcu (obsahom predmetnej reportáže bolo pravdepodobne poukázanie na klientelizmus, protekcionizmus a úplatkárstvo a ako príklad bol uvedený predaj obytných domov Šamorínskeho štátneho podniku Žrebčinec), pričom uviedol, že toto tvrdenie nie je pravdivé, nakoľko príspevok nemal poukazovať na nepriaznivé javy spoločnosti

s príkladným poukazom na predmetný predaj, zaoberal sa priamo týmto konkrétnym predajom, bez zdôrazňovania eventuálnych nepriaznivých javov spoločnosti. Informácie o klientelizme, úplatkárstve, protekcionizme a pod. v nadväznosti na predaj týchto domov neodznali vôbec, a žalobca, resp. prevod domov na jeho osobu neboli s takýmito javmi spájané a spomínané. Žalovaný poukázal na to, čo v predmetnej reportáži uviedol moderátor: „Nový majiteľ, istý U. P., Ž. Q. P., odkúpil dva a pol domu, teda 5 bytov od VÚB v Dunajskej Strede. Tá s nimi mohla disponovať vďaka úveru, ktorý poskytla štátnemu podniku Žrebčinec. Tu sa však minimálne 2x porušil zákon.“, pričom zdôraznil, že pravdivé je tvrdenie, že žalobca odkúpil predmetné nehnuteľnosti od bankového subjektu. Nasleduje konštatovanie, že došlo k porušeniu zákona, toto tvrdenie nehovorí o tom, že zákon bol porušený žalobcom, nekonkretizuje, kto porušil zákon. Žalovaný tiež poukázal na to, čo v predmetnej reportáži uviedla prokuratúra: „Zákon hovorí o tom, že podniky, jedná sa o štátne podniky nemôžu mimo obvyklého hospodárenia uzavrieť zmluvy o prevode vlastníctva majetku..... ani tieto zakladať.výnimky z tohto ustanovenia môže v odôvodnených prípadoch povoliť vláda a takáto výnimka v tomto konkrétnom prípade nebola vládou udelená....“, pričom zdôraznil, že prezentovaný je názor zástupcu prokuratúry, ktorý cituje z ustanovení zákona a konštatuje, že výnimka zo zákona nebola udelená. Rovnako nepersonifikuje, kto porušil zákon. Žalovaný ďalej poukázal na to, čo v predmetnej reportáži uviedol katastrálny úrad: „Áno bolo to také chaotické obdobie, keď sa nevedelo ako sa to má robiť. Ja nemám právnikov.... zrejme to bolo také obdobie, že sme nemali právnikov, no a to je dosť ťažko potom takto rozhodovať.“, pričom zdôraznil, že prezentovaný je názor zástupcu miestne príslušného katastrálneho úradu, opäť bez personifikácie, kto porušil zákon. Podľa žalovaného je teda z citovaných vyjadrení zjavné, že v predmetnej reportáži neodznala informácia, na základe ktorej by bol žalobca vykreslený ako ten, čo porušil zákon, resp. získal byty nezákonne. Žalovaný sa ďalej procesne bránil aj popretím skutkového tvrdenia žalobcu (žalovaný žalobcu v predmetnej reportáži vykresľuje ako ziskuchtivého, bezcharakterného, takého, čo získal majetok štátu podvodom, machináciami, na úkor pôvodných nájomníkov), pričom mal za to, že takéto informácie ani priamou a ani nepriamou formou v predmetnej reportáži neodznali. Žalovaný poukázal aj na to, že žalobca neuvádza, ktoré z informácií, ktoré odznali považuje za takéto vykreslenia. Žalovaný uviedol, že v predmetnej reportáži sa rozhovormi s pôvodnými nájomníkmi vykresľuje ich situácia po prevode vlastníctva k bytom, pričom uviedol, že ide o subjektívne názory týchto ľudí, nekomentované zo strany moderátora hodnotiacimi komentármi a názormi. Žalovaný poukázal na to, čo v predmetnej reportáži uviedli nájomníci: „No on nám áno, no on nám stále to zvyšoval...No tak 3000 pýtal, aj 4000 pýtal a 3000....Potom keď to vyplatíme, budeme až 15000, budeme nájom platiť. A odkiaľ?“, pričom zdôraznil, že subjektívne názory pôvodných nájomníkov sú vyvážené názorom právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Červenákovéj: „Neviem podľa akej ceny si to on vyrábal, ale vyrábal si to tak, aby sa mu to rentovalo“ a následne priestor vyjadriť sa dostal aj žalobca: „Nájomníci ani nemali s podnikom platne uzatvorenú nájomnú zmluvu. Čiže ani nemajú nárok, čiže ani nemali nárok podľa bytového zákona žiadať o odkúpenie bytu lebo byt si má nárok odkúpiť len ten, ktorý má uzatvorenú platnú nájomnú zmluvu. Aj vtedy by bol podnik konal nad rámec zákona, lebo oni na to nemajú právo“. Z citovaných vyjadrení je teda podľa žalovaného zjavné, že príspevok prezentoval adekvátne aj názory žalobcu a jeho právnej zástupkyne, ergo divák si mal možnosť svoj názor formovať nielen prostredníctvom výpovedí pôvodných nájomníkov, ale aj prostredníctvom výpovedí žalobcu a výpovedí tretích subjektov, štátnych orgánov. Nikde v predmetnej reportáži nebolo priamou alebo nepriamou formou zadefinované a uvedené, kto z týchto dotknutých subjektov je v práve, kto porušil zákon a kde sa presne stala chyba. Rovnako predmetná reportáž nebola spracovaná tak, aby vo svojom kontexte vyznela výrazne pozitívne alebo výrazne negatívne pre ktorúkoľvek zo zúčastnených strán. Žalovaný skutkovo tvrdil, že žalobca mal dostatočnú možnosť vyjadriť svoje stanovisko, preukázať sa dôkazným prostriedkom, vyvrátiť všetky tvrdenia druhých strán a všetky informácie, ktoré v predmetnej reportáži odznali sú relevantne podložené, a sú výpoveďou dotknutých subjektov. Žalovaný poukázal aj na existenciu dôkazného bremena na strane žalobcu a požadoval, aby žalobca hodnoverným spôsobom preukázal svoje tvrdenia (vysielaním došlo k zdiskreditovaniu osoby, vážnosti, dôstojnosti a cti žalobcu), najmä aby zdokladoval, aké sú dôsledky takéhoto zásahu do jeho cti, vážnosti a dôstojnosti. Obdobne aj pri ďalších skutkových tvrdeniach žalobcu (vysielaním došlo k zdiskreditovaniu prevodu sporných nehnuteľností, na podklade vysielania došlo k zamietnutiu a zastaveniu súdneho konania, vstupu nového subjektu do konania, ovplyvnením verejnej mienky došlo k iniciovaniu nového súdneho konania a k oddialeniu konca súdneho konania najmenej o tri roky), poukázal žalovaný na to, že žalobca hodnoverné nepreukázal, akým spôsobom a na základe čoho došlo k takémuto stavu, a svoje tvrdenia nepodložil dôkazovým materiálom. Uvedené tvrdenia žalobcu považoval žalovaný za vykonštruované a samoučelné, bez existencie hodnoverného dôkazného podkladu. K procesnému nároku žalobcu uplatnenému v žalobe (odvysielanie ospravedlnenia) žalovaný uviedol, že keď sa žalobca cítil poškodený na svojich právach

odvysielaním predmetnej reportáže, mal možnosť dožadovať sa ochrany svojich práv prostredníctvom v zmysle ustanovenia § 21 zákona č. 308/2000 Z.z. (odvysielanie opravy). Pritom žalovaný poukázal na to, že podľa zákona č. 308/2000 Z.z. predpokladom odvysielania opravy je podloženie žiadosti dôkazmi preukazujúcimi tvrdenia žiadateľa, a zdôraznil, že žalobca toto svoje právo v stanovenom čase neuskutočnil, opravy nepravdivých údajov sa zákonnou cestou nedomáhal, preto toto právo žalobcu zaniklo po 30 dňoch odo dňa odvysielania predmetnej reportáže. K ďalšiemu procesnému nároku žalobcu uplatnenému v žalobe (náhrada nemajetkovej ujmy) žalovaný poukázal na to, že Občiansky zákonník pre uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch stanovuje nutnosť kumulatívneho splnenia nasledovných podmienok, ktoré musí žalobca preukázať: 1. zásah musí byť neoprávnený, 2. zásah musí byť objektívne spôsobilý vyvolať porušenie alebo ohrozenie osobnostných práv fyzickej osoby, 3. dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti musí byť znížená v značnej miere, 4. v prípade požiadavky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí byť dostatočne preukázané, že morálna satisfakcia sa javí ako nedostačujúca a z akého dôvodu sa javí ako nedostačujúca. K tomu žalovaný poznamenal, že zo žaloby žalobcu nie je zrejmé, že bola splnená podmienka neoprávnenosti, že sa morálne zadostučenie javí ako nedostačujúce, a že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, z čoho podľa názoru žalovaného jednoznačne vyplýva, že nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je v tomto prípade neopodstatnený, nakoľko zo žaloby jasne nevyplýva akým spôsobom a v akej miere bola znížená dôstojnosť žalobcu v spoločnosti, a ďalej nie je preukázané, aká konkrétna ujma žalobcovi na jeho právach vznikla. Žalovaný ďalej argumentoval aj tým, že z článku 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení dodatkových protokolov (ďalej len „Dohovor“), ako aj z článku 26 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva pre mediálne subjekty právo, ale aj povinnosť šíriť informácie voči verejnosti, ktorá naopak očakáva a vytvára spoločenský tlak, aby bolo mediálne spravodajstvo nezávislé a slobodné. Poukazoval na to, že spravodajstvo by nebolo účinné, keby nebolo všestranné a s ohľadom na okolnosti prípadu aj kritické. Sloboda prejavu a slobodné spravodajstvo podľa žalovaného potom naopak garantujú aj slobodu prejavu verejnosti ako celku alebo každého jednotlivca v rámci spoločnosti.

7 Na základe zákona č. 511/2007 Z.z. sa od 1. januára 2008 stal zo zákona miestne príslušným súdom na prejednanie a rozhodnutie žaloby žalobcu novozriadený Okresný súd Pezinok.

8 Rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 19. októbra 2009, č.k. 5C/681/2008-343 súd žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 5.669,96 € na účet jeho právneho zástupcu. Na podklade odvolania podaného včas žalobcom, odvolací Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28. januára 2011, č.k. 15Co/2/2010-387 odvolaním napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9 Žalobca sa v ďalšom priebehu vedenia sporu domáhal aj pristúpenia ďalších subjektov na strane žalovaného v zmysle § 92 ods. 1 O.s.p., pričom navrhoval, aby do konania na strane žalovaného pristúpili konatelia žalovaného. Žalobca najskôr v podaní doručenom súdu dňa 26. februára 2009 žiadal, aby do konania pristúpila na strane žalovaného H. T. (konateľka žalovaného), neskôr svoj návrh zmenil v podaní doručenom dňa 24. mája 2012 tak, že navrhoval, aby do konania pristúpili na strane žalovaného N. Ľ. a Y. X. (konatelia žalovaného), pričom v ďalšom konaní navrhoval vypočutie H. T. v procesnom postavení svedka. Tunajší súd uznesením zo dňa 24. januára 2013 č.k. 5C/681/2008-514 vstup ďalších osôb do konania na strane žalovaného nepripustil.

10 Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 6. augusta 2014, sp.zn. II. ÚS 664/2013-56 vyslovil, že základné právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 5C 681/2008 a postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 7C 96/2006 porušené bolo. Ústavný súd Slovenskej republiky priznal žalobcovi primerané finančné zadostučenie v sume 4 500,- € a Okresnému súdu Pezinok prikázal v konaní vedenom pod sp. zn. 5C 681/2008 konať bez zbytočných prieťahov.

11 Tunajší súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom (viazaný koncentračnou zásadou v zmysle § 118a O.s.p. o ktorej žalobcu poučil na pojednávaní konanom dňa 24. mája 2012) vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, výsluchom svedkov: F. C., P. F. X., G. P., U. Y. Č., G. Š. X., U. N. M., G. P. Y. T. D., U. Y. P. M. X.Á., U. P. M.; prečítaním písomných výpovedí svedkov P. O.Á., U. O., Š. Q.; prehratím

videozáznamu z televíznej relácie Paľba zo dňa 4.3.2003, ako aj oboznámením obsahu listinných dôkazov a podaní strán, ktoré tvorili obsah spisu. Súd zamietol návrhy žalobcu na výsluchy svedkov: Q. P., H. T., F. H.; nakoľko skutočnosti, ktoré sa mali výsluchom týchto svedkov podľa žalobcu preukázať (svedkovia P. Y. T. mali objasniť prístup vedenia Markízy v danom čase, ohľadne vedenia súdnych konaní o ochrane osobnosti, a ďalej uviesť, prečo neskúmali pravdivosť alebo nepravdivosť informácií, odvysielaných v reportáži, svedok H. mal osvetliť praktiky používané žalovaným pri obdobných reportážach), považoval za jednak nesúvisiace s predmetom sporu (pokiaľ išlo o svedkov P. Y. T.), a pokiaľ išlo o výsluch svedka H. dospel súd k záveru, že skutočnosti ohľadom praktík žalovaného pri obdobných reportážach dostatočne vyplývajú z doteraz vykonaného dokazovania (výsluchy svedkov C., D.). Za toho stavu súd podľa § 185 ods. 1 C.s.p. rozhodol, že dokazovanie výsluchom svedkov Q. P., H. T. Y. F. H. nevykoná. Na pojednávaní konanom dňa 24. januára 2018 žalobca uviedol, že už netrvá na výsluchu svedka W., X. U. Y. X. P. P. Y. G. P. (dcéra žalobcu), nakoľko má za to, že výpoveď týchto svedkov by do konania nič nové nepriniesla, súd preto podľa § podľa § 185 ods. 1 C.s.p. rozhodol, že dokazovanie výsluchmi týchto svedkov nevykoná.

12 Vykonané dôkazy súd vyhodnotil jednotlivo, ako aj v ich vzájomných súvislostiach, prihliadol pritom aj na to, čo pred súdom uviedli strany sporu, resp. ich zástupcovia a z takto vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav:

13 Prehratím videozáznamu mal súd za preukázané, že televíznou stanicou „TV Markíza“ bola dňa 4. marca 2003 v relácii „Paľba“ odvysielaná reportáž s názvom „Otázniky“. V predmetnej reportáži odzneli vyjadrenia: moderátora F. C. (Moderátor); nájomníkov bytov z bytových domov na Kasárenskej ulici v Šamoríne Jozefa Kadvana, P. O., O. Š., Š. Q., (Nájomníci, Š., O.), riaditeľa správy katastra v Dunajskej Strede Ing. Š. X. (G.. X.); prokurátorky Okresnej prokuratúry Dunajská Streda U.. Y. P. M. X. (Prokuratúra); právnej zástupkyne žalobcu a manželky žalobcu U.. Y. Č. (U.. Č.); právnej zástupkyne nájomníkov bytov z bytových domov na Kasárenskej ulici v Šamoríne JUDr. P. M. (JUDr. M.). Vyjadrenia týchto osôb v predmetnej reportáži odzneli nasledovne:

Moderátor: Vitajte pri sledovaní dnešnej Paľby, už dávno sú preč časy, keď bolo všetko len a iba pre pracujúceho človeka, časy, keď sme si boli všetci takpovediac rovní. Z tejto rovnosti však v skutočnosti profitovali iba tí rovnejší a tento fenomén neodstránil ani november 89. Jedným z príkladov je aj situácia okolo predaja obytných domov v Šamorínskom štátnom podniku Žrebčinec. Tieto domy mali byť odpredané ich dlhoročným obyvateľom, mali na ne zákonný nárok. Tušíte správne, zostal im iba ten nárok.

Moderátor: Dostali ste ponuku, že si, že si budete raz môcť odkúpiť tieto byty?

Nájomníci: Áno, pravdaže dostali sme, dostali sme, každý sa na to držal.

Moderátor: Vy ste podpísali, že...

Nájomníci: Podpísali, že, áno.

O.: Áno, mám tam žiadosť 24. novembra 1992, nie 93, 92. V júni nám oznámili, že byty sa nepredávajú. 19. decembra nám oznámili, že byty sú predané. A teraz kto predával, komu, pre koho?

Moderátor: Nový majiteľ, istý U.A. P., Ž. Q. P., odkúpil dva a pol domu, teda 5 bytov od VÚB v Dunajskej Strede. Tá s nimi mohla disponovať vďaka úveru, ktorý poskytla štátnemu podniku Žrebčinec. Tu sa však minimálne 2 x porušil zákon.

Prokuratúra: Zákon hovorí o tom, že podniky, jedná sa o štátne podniky ako aj v zrejmom prípade, podniky nemôžu mimo obvyklého hospodárenia uzavrieť zmluvy o prevode vlastníctva majetku, ku ktorému majú právo hospodárenia, nakladať so svojimi majetkovými účasťami na podnikaní právnických osôb, ani tieto zakladať. A odsek 2 tohto ustanovenia hovorí o tom, že výnimky z tohto ustanovenia odseku 1 môže v odôvodnených prípadoch povoliť vláda a takáto výnimka v tomto konkrétnom prípade, nebola vládou udelená.

Moderátor: Žrebčinec však majetok založil a banka ho obratom ruky predala. Štátny podnik už dnes neexistuje. Jeho vedenie, zodpovedné za túto protizákonnosť sa roztratilo, ako práva poškodených. Zostali iba tieto priestory a tie nám naše otázky nezodpovedia. Zákon o podmienkach prevodu majetku štátu však zaväzoval aj kataster. Aj v tomto prípade však zákon ťahal za kratší koniec.

Moderátor: Išlo o predaj štátneho majetku, tak bolo treba, bolo treba mať výnimku od vlády na predaj tejto ...

G.. X.: Áno, to bolo také chaotické obdobie, keď sa to nevedelo, že ako sa to má robiť vôbec, lebo ja práve mám taký problém aj teraz, že nemám právnik. Nikto sem nechce ísť robiť právnik.

Moderátor: Aha, aha, aha. Došlo k zaknihovaniu, teda ...

G.. X.: Zrejme, zrejme to bolo také obdobie, čo sme nemali ako právnikovia no a je to dosť ťažko potom takto rozhodovať.

Moderátor: A tak sa stalo, že kataster protizákonným zápisom nového majiteľa do listu vlastníctva spečatil predchádzajúce protizákonné založenie majetku štátu zo strany Žrebčince v prospech banky. Podozrivým momentom je, že ho banka obratom ruky predala. Za normálnych okolností musí dôjsť najprv k neplateniu dohodnutých splátok a až potom banka využíva záložné právo, teda predáva založený majetok. To sa všetko udialo v jeden jediný deň. Neúspešným hľadaním P. sme natrafili na jedného z ich advokátov.

Moderátor: V jeden deň bola uzatvorená aj úverová zmluva, aj mandátna zmluva, aj záložná zmluva a zároveň aj prevod majetku.

U.. Č.: Keď on sa ponáhal preč, tak to spravil v jeden deň, tak to je predsa normálne nie?

Moderátor: Ale ešte nestihlo tam byť, ani tam ten prípad nesplnenia úveru, lebo v jeden deň sa to aj podpisoval úver a zároveň bol prevod majetku.

U.. Č.: Tak si to vybavte s bankou, prečo to tak urobili. On to proste kúpil a hotovo.

Moderátor: V Dunajskostredskej VÚB-éčke sme sa s odkazom na bankové tajomstvo nedozvedeli nič. Jedinou istotou je, že tu niekde sa začala kryštalizovať dnešná situácia ľudí z Kasárenskej ulice v Šamoríne.

U.. M.: F. P.G.Y. v čase, keď ich odkupoval vedel, že byty nie sú právne voľné. A toto tiež vyvolávalo potom ďalšie spory medzi nimi a medzi ním, ako kvázi vlastníkom a medzi mojimi klientami.

Moderátor: A to sa zvyšovali tie nároky na nájomné?

Š.: No on nám áno, no on nám stále to zvyšoval no a ...

Moderátor: Aké sumy? Povedzte mi konkrétne.

Š.: No tak 3.000 pýtal, aj 4.000 pýtal a 3.000.

O.: Potom keď to vyplatíme, budeme až 15.000, budeme nájom platiť. A odkiaľ?

Moderátor: 15.000 mesačne platiť?

O.: 15.000 mesačne platiť. No a čo? Keď 9.000 máme mesačne len dôchodok?

Moderátor: Ďalší problém je s tou výškou toho nájomného, hej? Pán P. to má vyrátané podľa trhovej ceny to nájomné.

U.. Č.: Nevieť podľa akej ceny si to on vyrátal. Ale vyrátal si tak, aby sa mu to rentovalo.

U.. M.: V čase kúpy týchto domov, respektíve týchto bytov, kde bývali moji klienti, platilo regulované nájomné. Boli určité predpisy v zmysle Občianskeho zákonníka, ktoré musel aj on, ako nový vlastník rešpektovať a teda nemohol si zvyšovať nájomné podľa toho, aké sa platí napríklad v Nemecku, kde on žije.

Moderátor: Napriek tomu však U. P. trval a trvá na zvyšovaní nájomného. Úmerne k tomu vybuchovali tlejúce konflikty. Nedobrovoľní podnájomníci trvajú na platení pôvodného, dodnes súdom nezmeneného nájomného a majiteľ na oplátku trvá na ich vystaňovaní. Domy predsa nekúpil so sociálnych pohnutí.

O.: No sme stále stále na súde, oznámenia, no vyhrávanie, no čo ja viem, no stále.

Moderátor: Čím sa Vám vyhráňa?

O.: To vystaňovanie, len vystaňovať byt, ale kde?

Moderátor: Že máte vypratať byt a ak nevypracete dobrovoľne, tak že Vás vystaňuje bez náhrady.

O.: No bez všetkého.

Moderátor: Ku koncu pátrania sme objavili aj samotného majiteľa a zoznámili sme sa s jeho pomerne zaujímavým vysvetlením.

P.: Nájomníci ani nemali s podnikom š.p. Žrebčinec platne uzatvorenú nájomnú zmluvu. Čiže ani nemajú nárok, čiže ani nemali nárok podľa bytového zákona požiadať o odkúpenie bytu. Lebo byt si má nárok odkúpiť len ten nájomník, ktorý má uzatvorenú platnú nájomnú zmluvu.

Moderátor: No dobre, ale tí ľudia tam žili roky rokúce.

P.: Ja viem, ale ani jeden z nich nemal právo odkúpiť ten byt, ani keby to bol podnik neodpredal. Áno? Aj vtedy by bol podnik konal nad rámec zákona, lebo oni na to nemajú právo.

Moderátor: Toto tvrdenie je mierne povedané účelové. Alebo je výsledkom náhodného záchvevu svedomia, ktoré si hľadá dodatočné alibi?

U.. M.: Poniektorí odpracovali v uvedenom podniku 40 a možno aj viac rokov. Čiže samozrejme, že mali záujem už dožiť svoj život v týchto bytoch, kde sa im narodili deti, kde ich vychovali a teda chceli tam skončiť aj svoj život. Čiže požiadali riadne ako im boli vyzvaní, požiadali o odkúpenie týchto bytov. Boli tam nejaké ako viem problémy ohľadne výšky, za akej ceny týchto domov. Táto skutočnosť sa taktiež vyriešila. Boli tam znalci, ktorých si jednak zobrali moji klienti, nechali ohodnotiť uvedené nehnuteľnosti. Tak isto to urobil vlastník týchto nehnuteľností, čiže všetko spelo k tomu, že moji klienti mali veľký záujem o odkúpenie týchto domov.

Moderátor: Majiteľ P. však svoju spravodlivosť naďalej vníma inak.

P.: Dopúšťajú sa trestných činov a momentálne sú tam všetci protiprávne. Ani z jedným z týchto nájomníkov neni uzatvorená platná nájomná zmluva. Áno? A teraz je to tak ďaleko, že naozaj tí nájomníci ktorí tam sú, oni už nie sú vlastne nájomníkmi.

Moderátor: 10 rokov naťahovania sa o základné práva zanechalo na nájomníkoch svoje nezmazateľné stopy. Aj vďaka týmto problémom už pán Š. nežije a nadobudnuté zdravotné problémy pani O. tiež nevesťia nič dobré.

Š.: Keď nám pomôžete, bude dobre pre nás. Pre nás to bude naozaj vykúpenie. Vykúpenie to bude pre nás, ale takto len strach.

Moderátor: Naše možnosti sú limitované. Konať musia iný. Kataster už na základe protestu prokuratúry zrušil vklad na U. P.. Na definitívne rozhodnutie súdu vo veci nezákonného založenia majetku štátu a jeho následného predaja sa ešte stále iba čaká K dnešnému dňu už siedmy rok.

14 Z listinných dôkazov, ktoré tvorili obsah spisu súd zistil nasledovné:

Okresná prokuratúra Dunajská Streda dňa 19. novembra 1996 podala na Okresný súd Dunajská Streda návrh na začatie konania podľa § 35 ods. 1 písm. a/ O.s.p. s poukazom na článok IV. zákona č. 17/1993 Z.z. V zastúpení navrhovateľa (Slovenská republika) sa okresná prokuratúra proti odporcom: 1/ Žrebčinec, štátny podnik Šamorín, 2/ Všeobecná úverová banka, a. s. pobočka Dunajská Streda, 3/ Ján Maxián, 4/ Iveta Maxiánová; domáhala vydania nasledovného rozsudku: „ Súd určuje, že prevod majetku štátu na iné osoby na základe zmluvy o prevode nehnuteľností uzatvorenej dňa 23. 11. 1993 medzi Žrebčincom , š.p. Šamorín zastúpeným Všeobecnou úverovou bankou, a.s. pobočka Dunajská Streda ako prevodcom a Jánom Maxiánom a Ivetou Maxiánovou ako nadobúdateľmi nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Šamorín, a to pozemku parcelného čísla 27 zastavaná plocha o výmere 466 m² a tam sa nachádzajúcej stavby súpisného čísla 853, pozemku parcelného čísla 28 záhrada o výmere 248 m², pozemku parcelného čísla 29 zastavaná plocha o výmere 489 m² a tam sa nachádzajúcej stavby súpisného čísla 853 a pozemku parcelného čísla 30 záhrada o výmere 260 m² a z ktorej bol vklad práva povolený rozhodnutím býv. Správy katastra Katastrálneho úradu Bratislava v Dunajskej Strede zo dňa 04. 03.1994 číslo V 2913/1993 s účinkami vkladu týmto dňom, je neplatný.“. V odôvodnení svojho návrhu Okresná prokuratúra Dunajská Streda okrem iného uviedla, že v danom prípade pri prevode majetku štátu na iné osoby, ktorý sa uskutočnil podľa osobitných predpisov (zákon 92/1991 Zb.) boli porušené ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 45 ods. 1 zákona číslo 92/1991 Zb.)

Okresná prokuratúra Dunajská Streda dňa 4. decembra 1996 podala na Okresný súd Dunajská Streda návrh na začatie konania podľa § 35 ods. 1 písm. a/ O.s.p. s poukazom na článok IV. zákona č. 17/1993 Z.z. V zastúpení navrhovateľa (Slovenská republika) sa okresná prokuratúra proti odporcom: 1/ Žrebčinec, štátny podnik Šamorín, 2/ Všeobecná úverová banka, a. s. pobočka Dunajská Streda, 3/ U. P., X/ G. P.; domáhala vydania nasledovného rozsudku: „ Súd určuje, že prevod majetku štátu na iné osoby na základe zmluvy o prevode nehnuteľností uzavretej dňa 3.12.1993 medzi Žrebčincom , š.p. Šamorín zastúpeným Všeobecnou úverovou bankou, a.s. pobočka Dunajská Streda ako prevodcom a U. P. a G. P. ako nadobúdateľmi o prevode nehnuteľností nachádzajúcich sa v kat. území Šamorín, a to pozemku parc. čísla 23 zastavaná plocha o výmere 686 m² a tam sa nachádzajúcej stavby súpisného čísla 854, pozemku parcelného čísla 24 záhrada o výmere 351 m², pozemku parcelného čísla 25 zastavaná plocha o výmere 461 m² a tam sa nachádzajúcej stavby súpisného čísla 854, pozemku parc. čísla 26 záhrada o výmere 246 m². pozemku parc. čísla 31 zastavaná plocha o výmere 407 m², a tam sa nachádzajúcej stavby súpisného čísla 852 a pozemku parcelného čísla 32 záhrada o výmere 266 m² z ktorej bol vklad práva povolený rozhodnutím býv. Správy katastra Katastrálneho úradu Bratislava v Dunajskej Strede zo dňa 4.3.1994 číslo V 2984/1993 s účinkami vkladu týmto dňom je neplatný.“. V odôvodnení svojho návrhu Okresná prokuratúra Dunajská Streda okrem iného uviedla, že v danom prípade pri prevode majetku štátu na iné osoby, ktorý sa uskutočnil podľa osobitných predpisov (zákon č. 92/1991 Zb.) boli porušené ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov (§ 45 ods. 1 zákona číslo 92/1991 Zb.)

Na Okresnom súde Dunajská Streda bolo spoločné konanie o týchto návrhoch vedené pod spisovou značkou 4C/204/96 . O týchto návrhoch rozhodla sudkyňa Okresného súdu Dunajská Streda JUDr. Mária Képešyová rozsudkom sp. zn. 4C/204/96 zo dňa 1. marca 2000 tak, že im vyhovel a oba napadnuté prevody majetku štátu určila za neplatné. Uznesením odvolacieho Krajského súdu v Trnave č.k. 8Co/532/00-308 zo dňa 29. mája 2001 bol na podklade odvolanie odporcov 2/, 3/, 4/ napadnutý rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 4C/204/96 zo dňa 1. marca 2000 zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Slovenský pozemkový fond - Bratislava (ďalej len „SPF“)

podal dňa 19. marca 2003 na Okresnom súde Dunajská Streda podľa § 94 ods. 2 O.s.p. návrh, aby súd do konania 4C/204/96 pribral na strane navrhovateľa Slovenskú republiku- Slovenský pozemkový fond, čo odôvodnil tým, že nehnuteľnosti vo vlastníctve štátu, ktoré tvorili predmet prevodu spravoval v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. práve SPF. SPF zároveň navrhol vo veci vydať predbežné opatrenie (aby odporcovia 3/ a 4/ nemohli s nehnuteľnosťami nakladať, tieto predať, zaťažiť, či prenajať) a pribrať do konania vedľajších účastníkov na strane navrhovateľa (nájomníkov bytov z Kasárenskej ulice v Šamoríne.). Na základe uvedeného návrhu Okresný súd Dunajská Streda: uznesením č.k. 4C/204/96-452 zo dňa 24. marca 2003 návrh SPF o pribratie vedľajších účastníkov do konania na strane navrhovateľa zamietol; uznesením č.k. 4C/204/96-455 zo dňa 24. marca 2003 pribral do konania ako navrhovateľa 2/ Slovenskú republiku, zastúpenú SPF; uznesením č.k. 4C/204/96-458 zo dňa 24. marca 2003 návrh SPF o vydanie predbežného opatrenia zamietol. Z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV.ÚS 269/09-36 zo dňa 29. októbra 2009 vyplýva, že k právoplatnému skončeniu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Dunajská streda pod sp.zn. 4C/204/96 došlo dňa 10. novembra 2008 kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24Co/50/2008 zo dňa 8.. októbra 2008, ktorým boli návrhy na určenie neplatnosti prevodov majetku štátu zamietnuté.

Pred odvysielaním predmetnej reportáže sa žalobca spoločne so svojou manželkou na súdy Slovenskej republiky obrátil s viacerými návrhmi a inicioval tak vedenie viacerých súdnych konaní. V dôsledku existencie súdneho sporu vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4C/204/96 však postupne prišlo k prerušeniu týchto súdnych konaní, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4C/204/96, pričom sa žalobca so svojou manželkou sa, ako sťažovatelia, vo viacerých konaniach obrátili na Ústavný súd Slovenskej republiky so sťažnosťou na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Išlo o tieto súdne konania: sp.zn. 8C 105/96 G. P. a spol. c/a O. Š. o zaplatenie 8.025,- Sk s príslušenstvom (podané na Okresnom súde v Dunajskej Strede dňa 27.05.1996. Súd uznesením 8C 105/96 zo dňa 03.06.2003 konanie prerušil. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp.zn. III. ÚS 317/06 zo dňa 4.9.2007 rozhodol, že základné právo sťažovateľov porušené nebolo.); sp.zn. 9C 158/96 U. P. a spol. c/a Y. F. o zaplatenie 27.599,- Sk s príslušenstvom (podané na Okresnom súde v Dunajskej Strede dňa 09.09.1996. Podaná sťažnosť na prieťahy v konaní bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 73/09-12 zo dňa 12.02.2009 odmietnutá.); sp.zn. 9C 171/96 U. P. a spol. c/a O. Š. o vypratanie nehnuteľnosti a zákaze užívania nehnuteľnosti (podané na Okresnom súde v Dunajskej Strede dňa 30.09.1996. Súd uznesením č.k. 9C 171/96-160 zo dňa 26.05.2003 konanie prerušil.); sp.zn. 5C 171/96 U. P. a spol. c/a Y. Q. o vypratanie nehnuteľnosti a zákaze užívania nehnuteľnosti (podané na Okresnom súde v Dunajskej Strede dňa 30.09.1996. Súd uznesením č.k. 5C 171/96-95 zo dňa 9.9.2003 konanie prerušil.); sp.zn. 4C 102/01 U. P. a spol. c/a Š. Q. a spol. o zaplatenie 90.000,- Sk s príslušenstvom (podané na Okresnom súde v Dunajskej Strede dňa 16.08.2001. Súd uznesením č.k. 4C 102/01-25 zo dňa 8.4.2002 konanie prerušil. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp.zn. IV. ÚS 269/09-36 zo dňa 29.10.2009 rozhodol, že základné práva sťažovateľov porušené neboli.); sp.zn. 4C 108/01 U. P. a spol. c/a O. Š. o zaplatenie 45.000,- Sk s príslušenstvom (podané na Okresnom súde v Dunajskej Strede dňa 27.08.2001. Súd uznesením č.k. 4C 108/01-31 zo dňa 8.4.2002 konanie prerušil. Podaná sťažnosť na prieťahy v konaní bola uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 236/09-22 zo dňa 10.09.2009 odmietnutá.); sp.zn. 10C 118/02 U. P. a spol. c/Y. Š. Q. a spol. o vypratanie bytu (podané na Okresnom súde v Dunajskej Strede dňa 30.08.2002. Súd uznesením č.k. 10C 118/02-32 zo dňa 30.01.2003 konanie prerušil. Ústavný súd SR uznesením sp.zn. II. ÚS 590 /2011-11 zo dňa 15.12.2011 sťažnosť žalobcu a jeho manželky odmietol ako zjavne neopodstatnenú).

Dňa 8. mája 2003 spísal v Mníchove žalobca podnet na trestné stíhanie organizovanej skupiny, adresovaný generálnemu prokurátorovi JUDr. Milanovi Hanzelovi, ktorý zaslal doporučené poštou dňa 9. mája 2003. V podnete žalobca poukázal na to, že dňa 4. marca 2003 došlo k odvysielaniu predmetnej reportáže, v ktorej sa odvysielali polopravdy, klamstvá a upodozrievania, čím bola naplnená skutková podstata niektorých trestných činov, ďalej poukázal na to, že došlo k svojvoľnému zásahu do jeho majetku, a k pokusu rozkrádania majetku štátu a poškodzovania záujmov štátu. Žalobca v tomto podnete poukázal na to, že sa jedná o pokus organizovanej skupiny naplnenie skutkovej podstaty trestných činov podľa Trestného zákona: § 158 zneužitie právomoci verejného činiteľa; § 250 podvod; § 175 krivá výpoveď; § 209 poškodzovanie cudzích práv; § 256 poškodzovanie veriteľa § 160 - 160c prijímanie úplatku; § 161 - 161c podplácanie. Žalobca v podnete ďalej uviedol, že naplnenie skutkovej podstaty týchto trestných činov je dané: vykonštruovanými návrhmi (z 19.11.1996 a zo 4.12.1996) okresnej prokurátorky JUDr. Valérie Simonovej o určenie neplatnosti prevodov majetku štátu; podvodným vyjadrením G.. Y. X. zo dňa 9.12.1996 podaným v mene SPF v spore vedenom na

Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4C/204/96; návrhmi na pribratie do konania a nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 18.3.2003 podanými G.. C. M. Y. G.. O. I. v mene SPF v spore vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4C/204/96; vedením súdneho konania sudkyňou JUDr. Máriou Képešyovou vo veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4C/204/96 (machinácie sudkyne, odopretie práva na spravodlivý proces, zneužitie právomoci sudkyne).

Dňa 13. mája 2003 spísal v Mníchove žalobca podnet na trestné stíhanie organizovanej skupiny, adresovaný generálnemu prokurátorovi JUDr. Milanovi Hanzelovi, ktorý zaslal doporučené poštou dňa 13. mája 2003. V podnete žalobca poukázal na svoj predošlý podnet a uviedol, že organizovaná skupina: režisér a moderátor F. C. (zrejme mal žalobca na mysli svedka Pavla Fejéra - pozn. súdu); advokátka U.. P. M.; T. U. O.; T. O. Š.; odvysielaním relácie „Paľba“ dňa 4. marca 2003 vo večerných hodinách, spáchala verejne trestné činy a naplnila skutkové podstaty nasledovných trestných činov podľa Trestného zákona: § 178 neoprávnené nakladanie s osobnými údajmi; § 206 ohováranie; § 209 poškodzovanie cudzích práv; § 250 podvod; § 164 podnecovanie; § 165 schvaľovanie trestného činu; § 166 nadržovanie; § 160 prijímanie úplatku; § 161 podplácanie; § 162 nepriama korupcia.

Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I (oddiel Sro, vložka číslo 12516/B) zo dňa 14. februára 2007 mal súd za preukázané, že Slovenská televízna spoločnosť, s.r.o., IČO: 34 128 611 bola k 1. januáru 2007 zrušená bez likvidácie zlúčením s obchodnou spoločnosťou MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., IČO: 31 444 873, ktorá je právnym nástupcom zanikajúcej spoločnosti a preberá všetky jej práva a záväzky.

Z odpovede predsedníčky Rady pre vysielanie a retransmisiiu z 21. februára 2007 (č.l. 107 spisu) mal súd za preukázané, že k 4. marcu 2003 bol žalovaný držiteľom licencie na televízne vysielanie programovej služby TV MARKÍZA.

15 Z výpovedí svedkov a z toho, čo pred súdom uviedol žalobca, súd zistil nasledovné:

Žalobca na pojednávaní konanom dňa 14. februára 2007 vypovedal, že spoločnosť Markíza porušila jeho dôstojnosť, vážnosť a česť v spoločnosti, nakoľko spochybnila prevody majetku štátu, ktorý zákonným spôsobom nadobudol a dá sa povedať, že týmto sa dala do služieb organizovanej skupiny, ktorá vychádza z Okresnej prokuratúry v Dunajskej Strede. Žalobca poukázal na dôkazový materiál týkajúci sa súdneho konania prebiehajúceho na Okresnom súde v Dunajskej strede pod sp.zn. 4C/204/96. Podľa žalobcu redaktor v predmetnej reportáži hovoril o veciach, o ktorých nemal ani šajnu. V televíznej relácii redaktor na začiatku uviedol vyhlásenie z katastra, že vklad do katastra zrušil, čo nie je pravda, vklad do katastra doteraz nebol zrušený, tým vlastne redaktor poskytol verejnosti nepravdivú informáciu. Toto vyvolalo prístup ďalšieho subjektu do konania a to Slovenského pozemkového fondu, ktorý sa ulakomil na tento majetok a vyvolalo to ďalšie spory, ktorými sa žalobca musí domáhať nájomného, resp. bezdôvodného obohatenia. Sudcovia a všetci ostatní, čo stým majú niečo dočinenia, boli ovplyvnení touto reláciou, a zneužívajú právomoc verejného činiteľa a upierajú žalobcovi jeho práva. Konanie na Okresnom súde v Dunajskej Strede sp. zn. 4C 204/96 nie je právoplatne skončené, momentálne je spis na odvolacom súde. Na otázku súdu prečo žalobca podal túto žalobu až 3 roky po odvysielaní relácie Paľba, žalobca uviedol, že v roku 2003 podal podnet na trestné stíhanie organizovanej skupiny generálnemu prokurátorovi JUDr. Hanzelovi, ako aj podnet na trestné stíhanie redaktora C., U.. M., F.. O. Y. F.. Š.G.. Tieto veci boli generálnou prokuratúrou postúpené krajskej prokuratúre a tá ich postúpila ďalej do Dunajskej Stredy. Výsledok bol taký, že tieto podania boli odmietnuté. Žalobca teda čakal na výsledky podania na prokuratúru a krátko pred uplynutím 3 ročnej lehoty sa spojil s jeho bývalým advokátom U.Á. Č.Y., požiadal ho o zastúpenie, no advokát ho po prehodnotení situácie odmietol zastupovať. Preto bol žalobca nútený podať žalobu sám. Žalobca na pojednávaní konanom dňa 24. mája 2012 doplnil svoju výpoveď zo 14. februára 2007 a uviedol, že v záujme zachovania trojročnej premlčacej lehoty bola jeho žaloba podaná faxom dňa 3. marca 2006 a následne doplnená písomným podaním dňa 6. marca 2006. Žalobca uviedol, že práve relácia televízie Markíza ovplyvnila súdne konanie pred Okresným súdom Dunajská Streda vedené pod sp.zn. 4C/204/96, následkom čoho sa štátne orgány (súd, SPF, prokuratúra) snažili žalobcu a jeho manželku pripraviť o ich vlastníctvo. Súdne konanie sa skončilo 8. októbra 2008, pred Krajským súdom v Trnave, avšak prokuratúra podala dovolanie a dovolacie konanie skončilo dňa 2. februára 2011. Žalobca poukázal na to, že v spore sa konalo od roku 1996, na základe predmetnej reportáže nebolo súdne konanie skončené, nakoľko do konania vstúpil SPF a vlastne týmto nastali právne následky a škody. Žalobca ďalej uviedol, že nevie, či bola televízia Markíza zneužitá, využitá alebo predmetnú reportáž odvysielala dobrovoľne, avšak poukázal na to, že redaktor vo vysielaní uviedol, že sa jedná o jasnú vec, že žalobca s manželkou majetky nadobudli v rozpore so zákonom, že kataster zrušil ich vlastníctvo, teda ich dopredu odsúdil.

Svedok F. C. na pojednávaní konanom dňa 22. mája 2015 vypovedal, že v žurnalistike pôsobí 19 rokov, z toho 15 rokov sa venujete investigative, t. j. podobnému žánru, v akom bola relácia Paľba. Čo sa týka reportáže s názvom Otázniky odvysielanej dňa 4. 3. 20013 v rámci programu s názvom Paľba, jej zadanie do redakcie nešlo od nejakého svedkovho priameho nadriadeného, ale danú reportáž redakcia odvysielala na základe písomných podnetov sťažovateľov, ktorí sa cítili byť poškodení. Písomnosti od divákov boli svedkovi predložené, ale pre odstup času svedok nevedel uviesť, menovite kto sa obrátil na Markízu o spracovanie a odvysielanie tejto reportáže a odvysielanie v Paľbe. Svedok uviedol, že v redakcii sa dohodli, že sa tejto téme budú venovať, pričom rozhodnúť o odvysielaní predmetnej reportáže prislúchalo v danej dobe vedeniu redakcie, bolo to v kompetencii šéfredaktora redakcie. Svedok uviedol, že si myslí, že v danej dobe bola šéfredaktorkou pani U. X.. Svedok si pre odstup času dobre nepamätal odkedy a dokedy s pracovali na reportáži, kde všade bol a s akými ľuďmi komunikoval. Svedok si však spomenul, že poškodení bývali v Šamoríne, t. j. kvôli tejto reportáži bol v Šamoríne. Okrem toho právna zástupkyňa mala sídlo v Bratislave, t. j. svedok bol aj tam. Pokiaľ ide o ľudí, poškodení boli asi traja, potom tam bol právny zástupca poškodených, bol tam aj právny zástupca žalobcu, so žalobcom svedok telefonoval a okrem toho bol aj v pobočke VÚB v Šamoríne. Svedok vypovedal, že všetko, čo sa mu počas reportáže podarilo zistiť, dal do lineárnej roviny a z tejto roviny mu vyplynulo, že reportáž sa môže odvyselať, pretože v prípade, ak by svedok mal nejaké pochybnosti, tak sa reportáž v tej podobe neodvysielala. A ak by nejaké pochybnosti boli, tieto by sa museli objaviť v samotnej reportáži. Svedok tiež uviedol, že v danom prípade pri svojich novinárskych úvahách vychádzal z výpovedí ľudí, ktoré sú v reportáži zachytené. Nešlo o monológ jedného človeka, bolo to viacej ľudí. To, či došlo k nejakému rozporu s právnym poriadkom, k tomu sa taktiež v reportáži vyjadrovali ľudia a bol to aj výsledok svedkovho zisťovania. Svedok vypovedal, že on reláciu Paľba pripravoval cca 12 rokov a nikdy sa neobával o to, že za svoju prácu bude nejakú právne postihovaný. Svedok poukázal na to, že princíp kolektívnej novinárčiny je v tom, že sa zozbierajú fakty a pokiaľ sú dokázateľné, tak sa to odvysielala, lebo ak by neboli dokázateľné, malo by to právne následky. Svedok si nemyslel, že bude osobne zodpovedný, pretože išlo o kolektívnu prácu, vždy bol súčasťou tímu, ktorý pripravoval reportáž a jej odvysielanie bolo vždy kolektívnym rozhodnutím. Svedok poukázal na to, že zodpovednosť má vysielateľ, ale nedá sa vylúčiť, že ak dôjde k pochybeniam, zodpovednosť dopadne aj na konkrétneho jedinca. Svedok tiež uviedol, že do podobnej reportáže by išiel aj dnes, v súvislosti s predmetnou reportážou nebol nikdy trestne vyšetrovaný a nemá vedomosť, o tom, že by v tej súvislosti bolo na neho podané nejaké trestné oznámenie. Svedok vypovedal, že v predmetnej reportáži dal žalobcovi priestor vyjadriť sa ku všetkým relevantným otázkam, bolo to v telefonickom rozhovore so žalobcom, ktorý v tom čase nebol na Slovensku. Svedok uviedol, že v predmetnej reportáži sa objavilo všetko relevantné, na čo dostal odpoveď. Pri príprave predmetnej reportáže svedok dodržal jemu známe zásady objektívnosti, vyváženosti a plurality názorov, ktoré sa majú v televíznej publicistike a spravodajstve objavovať. Svedok uviedol, že pri spracovaní reportáže narazil na systémový problém, a na zodpovednosť organizácie, ktorá mala na starosti predaj bytov. S odstupom času svedok nemal ten pocit, že by pri príprave reportáže opomenul nejakú objektívnu skutočnosť, napríklad konfrontovať nejakého svedka alebo získať nejaké podstatné dokumenty, a bol toho názoru, že všetko čo sa v danom čase dalo podchytiť aj podchytil. Svedok uviedol, že sa stávali aj prípady, že sa po odvysielaní reportáže objavila nejaká nová skutočnosť, a pokiaľ to bola nejaká kruciálna skutočnosť, pripravovali sa dokrútky relácie, ich príprava však samozrejme bola výsledkom kolektívneho rozhodnutia redakcie. Svedok vypovedal, že relácia Paľba bola založená na pomoci ľuďom, avšak v konkrétnom prípade je konkrétna pomoc právomocou súdov, prokuratúry či polície. Pomoc redakcie spočívala najmä v čo najobjektívnejšom spracovaní danej témy. Svedok uviedol, že pokiaľ na konci predmetnej reportáže uviedol výrok: „Naše možnosti sú limitované. Konať musia iní. Kataster už na základe protestu prokuratúry zrušil vklad na U. P.. Na definitívne rozhodnutie súdu vo veci nezákonného založenia majetku štátu a jeho následného predaja, sa ešte stále iba čaká. K dnešnému dňu už siedmy rok.“, potvrdzuje to len to, čo už povedal predtým, t. j. že úlohou novinárov je objektívne spracovať všetky dostupné informácie a nechať to na kompetentných.

Svedok P. F. X. pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 25. septembra 2015 vypovedal, že zo strán sporu pozná iba žalobcu, ako suseda z O. J. Q. Š., občas sa stretávajú avšak v bližšom vzťah nie sú. Svedok vypovedal, že bol jedným z nájomníkov bytov bývalého Štátneho podniku Žrebčinec Šamorín. V danej dobe im bol ponúknutý odpredaj bytov. Svedok sa preto sústredil na vybavenie úveru, aby mohol byť odkúpiť. Úver svedok získal v Slovenskej sporiteľni a následne odkúpil dom, v ktorom doteraz býva. Svoj rodinný dom svedok odkúpil na základe prejavenej záujmu. Ponuka na odkúpenie im bola učená ústnou aj inou formou. Pre odstup času si už svedok nevedel spomenúť, dokedy mal prejavíť svoj záujem o odkúpenie rodinného domu, avšak uviedol, že tento svoj záujem

prejavil a potom sa sústredil na vybavenie úveru. Svoj záujem o odkúpenie predmetného rodinného domu svedok prejavil opakovane ústne a to vtedajšiemu riaditeľovi štátneho podniku G. U. M.. Svedok uviedol, že mal vedomosť o tom, že žalobca s manželkou koncom roka 1993 odkúpili susedné rodinné domy a táto zmena vlastníctva bolo napádaná zo všetkých strán. Svedok vypovedal, že on sa stal riaditeľom Štátneho podniku Žrebčinec začiatkom jesene v roku 1994 a bol ním až do privatizácie v roku 1997. Svedok videl časť reportáže Otázniky odvysielanej dňa 4. 3. 2003 v televízii Markíza. pamätal sa aj na to, že pri nakrúcaní tejto reportáže bol za ním redaktor F. C., pričom uviedol, že ako išiel z práce ho na ulici zastavil nejaký redaktor, svedok mu v rámci slušnosti na položené otázky odpovedal a následne redaktor zastavil nakrúcanie, svedok však nevedel uviesť, čoho sa týkali otázky, ktoré mu kládol redaktor. Svedok mal vedomosť aj o úverovej zmluve uzatvorenej medzi VÚB a štátnym podnikom Žrebčinec, a mal pocit, že sa jednalo o úver na cca 8 000 000,- vtedajších Kčs a zmluvu mal podpisovať vtedajší riaditeľ G. U. M.. Svedok tiež uviedol, že medzi ním a žalobcom bol súdny spor. Pán P. totiž napadol kúpnopredajnú zmluvu na dom, uzatvorenú medzi svedkom a podnikom, pričom toto konanie bolo na prvostupňovom i odvolacom súde zastavené s tým, že súd uzavrel, že pán P. nie je účastníkom konania a preto nemá aktívnu vecnú legitímáciu. Svedok uviedol, že má vedomosť o tom, že ohľadne domov na Kasárenskej ulici a bytov v nich sa ťahá dlhodobý súdny spor, avšak nevedel uviesť, kde je vedený, ani aký je jeho výsledok.

Svedkyňa G. P. pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 2. októbra 2015 vypovedala, že strany pozná, avšak v bližšom vzťahu je len so žalobcom, ktorý je jej manželom. Svedkyňa poukázala na to, že s manželom sa v roku 1993 dozvedeli o možnosti odkúpiť jeden dom na O. J. Q. Š., preto aj oslovili VÚB. Svedkyňa uviedla, že v tej dobe pracovala na Poliklinike v Šamoríne a tam, ako aj na základnej škole, vyzozorovala, že sú určité napäté vzťahy a závisť zo strany ľudí, ktorí sa dozvedeli o tom, že ona s manželom uvedený dom odkúpili. V danom čase svedkyňa pôsobila aj v Matici slovenskej v Šamoríne, bola tiež v detskom súbore a i tu boli konkrétni ľudia, u ktorých tie napäté vzťahy a závisť vyzozorovala. Svedkyňa vypovedala, že v roku 1999 odišli s manželom bývať do Nemecka do Mníchova, pretože dom v Šamoríne nemohli ani užívať, ani v ňom bývať, prebiehali súdne konania a tie súdy prejednávané veci celé otočili. Preto sa museli presťahovať a ona sa musela naučiť po nemecky. Svedkyňa uviedla, že po tom, čo bola v roku 2003 odvysielaná v Markíze relácia Paľba, došlo k zhoršeniu vzťahov medzi príslušníkmi jej rodiny a jej manželom. O relácii Paľba som svedkyňa dozvedela z nahrávky, ktorú nahral jej švagor a to v roku 2003 počas Veľkej noci, kedy prišli na návštevu na Slovensko. V tejto relácii boli ona s manželom vykreslení ako nejakí vykorisťovatelia. Bolo tam uvedené, že žiadajú vysoké sumy za nájomné. Svedkyňa uviedla, že zo strany jej brata i jej sestry zaznievali na adresu jej manžela uštipačné poznámky o tom, aký je vykorisťovateľ, zrejme v dôsledku predstavy, že keď niekto pracuje v zahraničí, tak veľa zarába. Svedkyňa poukázala na to, že i keď žiadali nájomné, nájomníci im nájomné neplatili. Naopak, v dôsledku súdnych sporov sa s manželom museli zadĺžiť, aby mali na súdne poplatky a trovy. Svedkyňa ďalej poukázala na to, že celá relácia je vykonštruovaná tak, že keď si to pozrie cudzí človek, dospeje k záveru, že ona s manželom sú vykorisťovatelia a že nejak pripravili tých nájomníkov o možnosť odkúpenia bytov. Toto však nie je vôbec pravda, pretože tí nájomníci aj požiadali o odkúpenie bytov, ale zrejme sa im zdala suma za odkúpenie bytov privysoká, keďže boli zvyknutí platiť nájomné vo výške 500,- až 700,- Sk mesačne. Nájomníci však možnosť odkúpenia bytov od VÚB nevyužili. Aj pani Š. je v tejto reportáži vykreslená ako veľmi trpí, pričom utrpenie svedkyne a jej manžela v tom, že nemohli v týchto domoch bývať a mali malé deti, s ktorými sa museli presťahovať do zahraničia, vôbec vykreslené nie je. Svedkyňa tiež uviedla, že do dnešného dňa existujú v dôsledku tejto reportáže medzi príslušníkmi jej rodiny a jej manželom povrchné vzťahy, keďže príslušníci jej rodiny uverili tomu, čo bolo odvysielané. Taktiež uviedla, že v tejto reportáži nebolo zobrazené úplne všetko tak, ako prebiehalo, neboli tam totiž vykreslené ich súdne peripetie. Svedkyňa vypovedala, že aj ich deti, ktoré boli v čase keď žili v Nemecku v puberte, jej manželovi vyčítajú, že sa venoval skôr súdnym pojednávaniam ako im. Na Slovensko sa svedkyňa s manželom vrátili v roku 2006, išli bývať do jedného z odkúpených bytov, ktorý sa uvoľnil a tu žijú doteraz. Vzťahy so susedmi sú o ničom, keď sa stretnú, vyhýbajú sa pohľadmi, nezdravia sa. Susedia si tam nažívajú a nakladajú s pozemkom, ako keby im patril, ako keby tam oni s manželom ani neboli. Okrem toho aj noví susedia, mladí ľudia, ktorí sa tam prisťahovali, sú ovplyvnení postojom starších nájomníkom. Svedkyňa uviedla, že v súčasnosti sú s manželom vedení ako vlastníci bytov v katastri nehnuteľností. Potom, čo nadobudli domy do vlastníctva, oslovili 1. 1. 1994 nájomníkov s ponukou na uzatvorenie predbežnej zmluvy na 3 mesiace s tým, že nájomné im určili na prvé tri mesiace tak, ako dovtedy platili štátnemu podniku Žrebčinec Šamorín, pričom nájomníkov zároveň upozornili, že po troch mesiacoch im bude nájomné zvýšené. V žiadnom prípade však nechceli zvýšiť nájomné na sumu, ktorá bola uvádzaná v reportáži. Svedkyňa uviedla, že jej manžel sa pri určovaní nájomného snažil zohľadniť aj to, koľko ktorý z nájomníkov zarába. Svedkyňa mala vedomosť, že syn

pani Š., ktorý pracoval na polícii, začal v tejto veci vyvíjať aktivity aj spoločne s pani M., v dôsledku čoho svedkyňa s manželom tí nájomcovia prestali uznávať ako vlastníkov a prestali i platiť nájomné. Na otázky právneho zástupcu žalovaného svedkyňa uviedla, že: čítala kúpne zmluvy, ktorými so žalobcom nadobudli predmetné byty do vlastníctva, v týchto zmluvách bola zmienka o tom, že v daných bytoch bývajú nájomcovia na základe nájomných zmlúv; nemala nejaké pochybnosti o tom, či bude možné tieto byty uvoľniť a že ich potom bude môcť užívať; nechcela tie nájomné vzťahy po nadobudnutí vlastníctva zrušiť a bývať v tých bytoch, nakoľko so žalobcom v tom čase bývali na Hlavnej ulici v Šamoríne, mali teda svoje vlastné bývanie; nemá znalosť o tom, že by so žalobcom žiadali od nájomníkov platbu 3 000,- Sk, neskôr 4 000,- Sk a neskôr 15 000,- Sk mesačne. Potom, čo právny zástupca žalovaného konfrontoval svedkyňa s písomnou výzvou na vypratanie a platenie odškodného zo dňa 24. októbra 2002, svedkyňa uviedla, že tú výzvu podpisovala, ale už si to nepamätá. Ďalej svedkyňa uviedla, že s odstupom času považuje za nepravdivé tvrdenia z predmetnej reportáže najmä tvrdenie nájomníkov, ktorí v reportáži spolu sedeli a spomínali, že si nemali možnosť byty odkúpiť, čo podľa jej mienky nie je pravda. Ďalšie iné tvrdenia nevedela svedkyňa označiť a uviedla, že sumy, či dátumy si pre odstup času nepamätá.

Svedkyňa U.. Y. Č. pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 2. októbra 2015 vypovedala, že zo strán sporu pozná iba žalobcu, pozná ho osobne, sú susedia, pozná aj manželku žalobcu, a to z obdobia, kedy pôsobila v Matici slovenskej v Šamoríne. Svedkyňa poukázala na to, že neskôr žalobcu zastupovala v konaniach, vedených na Okresnom súde Dunajská Streda, pričom konanie o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv už bolo skončené a súdny spor vyhrali. Svedkyňa si spomenula na to, že bola oslovená reportérmi v súvislosti so sporom pána P., ktorý mal s neplatičmi nájomného. Aj s odstupom času si svedkyňa pamätala, že reportéri prišli nevhod, pretože ona akurát vyšla zo sprchy, spytovali sa jej na neplatičov, načo svedkyňa reportérom povedala, že aj ona by rada niekde bývala a za bývanie neplatila, teda že pokladá súdne spory za účelové a vzniknuté zo závidosti. Svedkyňa vypovedala, že pôsobila v Matici slovenskej, nebola funkcionárka, ale iba členka, pričom žalobca a jeho manželka boli taktiež členovia Matice slovenskej, stretávala sa s nimi na kultúrnych podujatiach organizovaných Maticou slovenskou. Svedkyňa nepozorovala, že by sa po roku 1993 nejako zhoršili vzťahy medzi členmi Matice slovenskej v Šamoríne a pánom P.. Svedkyňa uviedla, že ona nevidela v televízii odvysielanú reportáž z relácie Paľba. Potom, čo bola na pojednávaní prehratím na záznamovom zariadení oboznámená reportáž z relácie Paľba, svedkyňa uviedla, že podľa jej názoru tá reportáž nie je objektívna. Svedkyňa poukázala na to, že so znalosťou veci musí povedať to, že nakoľko domy neboli súčasťou privatizačného projektu, nevzťahovala sa na ne povinnosť disponovať pri ich prevode z majetku štátu do majetku inej osoby súhlasom nejakého štátneho orgánu tak, ako to bolo uvádzané na začiatku reportáže tou pani prokurátorkou. Svedkyňa tiež uviedla, že má vedomosť o tom, že syn niektorého z nájomníkov pracoval na prokuratúre a preto teda tieto veci riešili cez prokuratúru. Podľa názoru svedkyne tam však nedošlo k porušeniu zákona. Pokiaľ žalobca kúpil byty na základe záložnej zmluvy, urobil to v súlade s právom a ako nový vlastník si mohol aj určovať nájomné. Svedkyňa bola z toho, ako bol v tejto reportáži vykreslený pán P. smutná, lebo to tak nie je. Pokiaľ tam bol aj žalobca vykreslený ako ziskuchtivý a bezcharakterný človek, ktorý sa obohacuje neprímeraným spôsobom na nájomníkoch, prevažne dôchodcoch, svedkyňa uviedla, že žalobca si len chránil svoj majetok. Podľa názoru svedkyne táto reportáž zdiskreditovala osobu, česť, dôstojnosť a vážnosť osoby žalobcu. Kto videl túto reportáž, si o žalobcovi môže vytvoriť názor, hoci ho aj osobne nepozná. Svedkyňa poukázal aj na to, že pokiaľ sa na konci reportáže uvádza, že sa stále vedie súdny spor, tak ide o súdny spor, ktorý žalobca vyhral. Podľa vedomostí svedkyne v samotnom návrhu prokuratúra nesprávne argumentovala už zrušeným zákonom. Na otázky žalobcu svedkyňa uviedla, že: skutočnosť, že riaditeľ odboru právneho JUDr. Pavol Bielik na Ministerstve pôdohospodárstva SR, vydal v krátkom čase dve protichodné stanoviská, pričom na základe jeho stanoviska z 23. 3. 2003, sa súdne konanie viedlo ďalších 7 rokov si vysvetľujem tým, že na ministerstvách sa často menia ľudia, poprípade nemajú dostatočne naštudovanú problematiku a privatizačný zákon bol náročný zákon; myslí si, že je možné, že odvysielanie reportáže Paľba ovplyvnilo súdnosť riaditeľa právneho odboru. Na otázky právneho zástupcu žalovaného svedkyňa uviedla, že: žalobcovi a jeho manželke neposkytovala právne služby ako advokátka, ale ako fyzická osoba; posudzovali z právnej stránky dokumenty, na základe ktorých nadobudol žalobca do vlastníctva byty, pričom keď prevzala zastupovanie, si v prvom rade prezrela privatizačný projekt, kde bolo výslovne uvedené, že predmetný majetok je vyňatý z privatizácie, posudzovala aj úverovú zmluvu, záložnú zmluvu, zmluvu o prevode nehnuteľností a všetky boli v poriadku; nevidela právne riziko v tom, že zmluva o prevode nehnuteľností bola podpísaná v rovnaký deň ako úverová zmluva, nakoľko sa to takto bežne robí; nebolo právne rizikové alebo sporné, ak došlo k realizácii záložného práva a teda k prevodu nehnuteľnosti už v deň podpisu úverovej

zmluvy, v ktorej boli lehoty na realizáciu záložného práva, uvedené v čl. 3 bod 2 písm. d), lebo v danom čase Žrebčinec už dlhší čas neplatil úver, ona si túto právnu skutočnosť ani nevšimla, pri takom veľkom obchode, je to aj nepodstatné, strany sa môžu dohodnúť aj inak; nemá vedomosť o tom, že by žalobca chcel vypratať nájomcov z predmetných bytov aj bez poskytnutia náhradného bývania.

Svedok G.. Š. X. pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 22. januára 2016 vypovedal, že zo strán sporu pozná iba žalobcu, no v žiadnom bližšom vzťahu s ním nie je. Svedok vypovedal, že si pre dlhé časové obdobie nepamätá okolnosti nahrávania predmetnej reportáže, pričom poukázal na to, že zrejme v danom období pracoval ako riaditeľ správy katastra, na ktorej ročne mali asi 20 000 prípadov. Potom, čo bola na pojednávaní prehratím na záznamovom zariadení oboznámená reportáž z relácie Paľba, svedok konštatoval, že si ozrejmil pamäťové stopy a uviedol, že redaktor ho nahrával bez jeho súhlasu, pričom on mal s redaktorom oveľa dlhší rozhovor a zábery jeho osoby sú z tohto rozhovoru účelovo vystrihnuté. Ten redaktor to zostrihal tak, ako to zostrihal. Z reportáže je vidieť, že tí dvaja páni, ktorí sa s ním rozprávali, sedeli oproti nemu, kamera bola zrejme na stole, no svedok nevidel, že by svietilo červené svetlo, signalizujúce nahrávanie a nevie, ako to spravili, že ho nahráli, nahráli ho však bez jeho vedomia. Svedok uviedol, že pokiaľ si pamätá, tak redaktorovi hovoril, že prebieha súdne konanie a v danej veci kataster spolupracuje so súdom a i s prokuratúrou. Na otázky žalobcu svedok uviedol, že: Úrad geodézie a kartografie vydával tzv. katastrálny bulletin, ktorý je pomôckou pre orgány správy katastra, v ktorej boli kauzisticky pozbierané jednotlivé prípady ohľadom vkladového konania a táto pomôcka slúžila pre interné účely, aby orgánom správy katastra pomáhala pri rozhodovaní; na kataster v Dunajskej Strede boli doručované všetky katastrálne bulletiny, teda zrejme aj katastrálny bulletin č. 3/1995; v katastrálnom bulletine vychádzali usmernenia, podľa ktorých oni na katastri určite postupovali. Na otázky právneho zástupcu žalovaného svedok odpovedal, že: v danom čase mal oprávnenie povoľovať vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností a určite teda riešil aj prípady prevodu vlastníckeho práva z majetku štátneho podniku na iné osoby; právna úprava sa v čase vyvíjala a neustále menila, preto si už nespomína, či v roku 1993 medzi dokumenty, ktoré sa v takýchto prípadoch vyžadovali, patril aj súhlas vlády; môže byť, že počas jeho pôsobenia na katastri bolo také obdobie, že sa na prevod vlastníckeho práva z majetku štátneho podniku jednoznačne vyžadoval súhlas vlády; nevie sa vyjadriť k reportáži uvádzanému zrušenie vkladu vlastníckeho práva v prospech pána P., nakoľko žalobca bol na katastri známy vo viacerých kauzách, nespomína si na nejakú konkrétnu, dôležitú a podstatnú informáciu, ktorú počas rozhovoru poskytol reportérovi a táto v odvysielanom príspevku neodznala; spomína si, že redaktorovi vysvetľoval, že v danej veci prebieha súdne konanie i konanie na prokuratúre a i vzhľadom na citlivé údaje sa k tejto konkrétnej veci nemôže vyjadrovať, pričom redaktorovi spomenul i to, že na správe katastra nemajú právnikov.

Svedok U.. N. M. pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 22. januára 2016 vypovedal, že pozná obe strany sporu, avšak v žiadnom bližšom vzťahu s nimi nie je. Potom, čo bola na pojednávaní prehratím na záznamovom zariadení oboznámená reportáž z relácie Paľba, svedok na otázky žalobcu uviedol, že: s reportérmi sa vôbec nestretol, iba jeho sekretárka z jeho advokátskej kancelárie ho informovala o tom, že ním boli reportéri z Markízy; pripúšťa, že mohol žalobcovi telefonicky oznamovať do Mníchova, že svedka hľadali reportéri; záujmom banky bolo dostať úvery v červených číslach do čiernych čísel, v danom prípade sa Žrebčincovi poskytoval už reuver a normálnou okolnosťou bolo, že sa pri podpise úverovej zmluvy uzatvorila súčasne aj mandátna zmluva. Žrebčinec v danom čase banke do zálohu ponúkol tie nehnuteľnosti, ktoré jej ponúknuť mohol, t. j. tie, ktoré neboli predmetom privatizačného projektu. Predmetné byty neboli súčasťou privatizačného projektu a tak ich banka prijala do zálohu. V danom čase pán P. prejavil záujem o kúpu týchto nehnuteľností, takže sa vlastne normálne stretla ponuka s dopytom; pokiaľ sa stalo, že kataster povolil vklad vlastníckeho práva, rozhodoval na základe predložených dokumentov a v danom čase zrejme boli splnené podmienky na takéto rozhodnutie a pokiaľ to reportér označil za protizákonné, ide o jeho žurnalistický štýl, o novinárske vyjadrenie; nemyslí si, že by ako právnik banky, pri realizácii vkladu záložného práva svedok vedome alebo nevedome porušil zákon, nakoľko postupoval v súlade so zákonom aj v súlade s internými predpismi banky. Na otázky právneho zástupcu žalovaného svedok odpovedal, že: s pánom P. sa prvýkrát stretol pri realizácii záložného práva VÚB v tomto konkrétnom prípade pričom neskôr, asi od roku 1996 sa stal žalobca klientom jeho advokátskej kancelárie; nakoľko od roku 2009 je primátorom mesta Dunajská Streda a má pozastavený výkon advokácie nevie uviesť, či jeho spoločník v kancelárii poskytuje nejaké služby pánovi P.; v danom konkrétnom prípade, vypracovaniu úverovej zmluvy predchádzalo najskôr schválenie úveru úverovou komisiou. Táto na základe predloženej súvahy, výsledovky a iných dokumentov, rozhodla o schválení úveru. Následne sa vypracovávala úverová zmluva. Tento proces mohol trvať týždne i mesiace. Po schválení úveru a v čase vypracovávania úverovej zmluvy prebiehali rokovania medzi bankou a Žrebčincom, na ktorých sa štatutári na niečom

dohodli a svedkovi bolo preto oznámené, aby pripravil aj dodatok k úverovej zmluve. Tento dodatok sa určite nepodpisoval v rovnakú hodinu ako úverová zmluva. Tento postup nie je bežný, avšak nie je ani výnimočný, nakoľko banka poskytovala reúvery aj iným dlžníkom.; v konkrétnom prípade iba realizoval pokyny vedenia banky, resp. jej riaditeľa. Pokiaľ boli dohodnuté podmienky úverovej zmluvy zmenené dodatkom tak, že sa doba splatnosti prvej splátky pôvodne dohodnutá na marec 1994, dodatkom podpísaným dňa 23. 11. 1993 zmenila na 23. 11. 1993, zrejme to vyplývalo z rokovaní medzi Žrebčincom a bankou, pričom sa domnieva, že to bolo motivované i snahou banky dosiahnuť kritéria nadiktované ústredím, t. j. aby pobočka ešte v danom kvartálnom štvrtroku dosiahla nejaké ukazovatele, čo sa neskôr mohlo prejavíť aj na prémiech; určite vypracovával záložnú zmluvu na nehnuteľnosti, úverovú i mandátnu zmluvu, ale nie je si istý či aj zmluvu o prevode nehnuteľností na žalobcu; neviem sa vyjadriť k tomu, prečo došlo k zmluve o prevode nehnuteľností už 23. 11. 1993, t. j. ešte pred uplynutím lehoty na splatenie prvej splátky, ktorá v rámci právnického počítania času uplynula o polnoci, on iba realizoval príkazy vedenia a môže sa iba domnievať, že tomu tak bolo preto, že riaditeľ Žrebčince vyhlásil, že ani nebude mať peniaze na splatenie prvej splátky. Toto však bolo predmetom rokovaní medzi riaditeľom banky a riaditeľom Žrebčince; zo strany Žrebčince či banky nebol napadnutý tento právny úkon, až neskôr sa svedok dozvedel, že obyvatelia predmetných bytov išli najskôr na kataster a následne na okresnú prokuratúru, do banky však nepišli.

Svedok P. Y. T. D. pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 22. januára 2016 vypovedal, že zo strán sporu pozná iba žalovaného, u ktorého bol zamestnaný, avšak už asi 5 rokov u neho nepracuje. Potom, čo bola na pojednávaní prehratím na záznamovom zariadení oboznámená reportáž z relácie Paľba, svedok skonštatoval, že mu odvysielané nič nehovorí. Svedok uviedol, že v roku 2003 pracoval u žalovaného, mal na starosti aj strih relácie Paľba, aj strih iných relácií. Svedok nevedel uviesť, koľko relácií Paľba v roku 2003 zostrihal, či to bolo 20, 50, alebo 100. Svedok uviedol, že pri výrobe reportáže je predstavuje nahratý materiál asi dva alebo tri krát viac toho, čo je v skutočnosti odvysielané. Svedok uviedol, že televízia Markíza sa snažila reláciu Paľba zrušiť. Na otázky žalobcu svedok odpovedal, že: pri strihaní reportáže sa táto zostrihá do podoby, v ktorej má byť odvysielaná v súčinnosti s reportérom; po zostrihaní sa reportáž na schválenie predkladá príslušnému redaktorovi, ktorý má na starosti konkrétnu reláciu a keď je väčší problém, tak sa to môže odovzdať šéfredaktorovi; v relácii Paľba nebola taká prax, že sa reportáž predkladala právnikovi Markízy na posúdenie; za reportáž zodpovedá režisér; má vedomosť o súdnych kauzách, ktoré by sa týkali relácie Paľba, mesačne išlo o jeden až tri prípady a práve to bol dôvod, prečo sa potom upustilo od tej relácie; je jednotliví redaktori alebo šéfredaktori si vyberali témy do relácie Paľba buď tak, že redaktor už mal tip na nejakú reportáž, pretože boli veci, ktoré dlhšie sledoval, alebo mu niečo prideliť náhodne na spracovanie.

Svedkyňa U. Y. P. M. X. pri svojom výsluchu pred dožiadaným súdom dňa 19. júla 2016, potom, čo bola prehratím na záznamovom zariadení oboznámená s reportážou z relácie Paľba, na otázky žalobcu uviedla, že: do televíznej reportáže sa dostala pri výkone svojej funkcie na Okresnej prokuratúre Dunajská Streda, bola poverená svojou nadriadenou, aby sa k danej veci vyjadrila, pravdepodobne to bolo v roku 2003; nemá vedomosť o tom, kto sa obrátil na televíziu; ona sa televíziu neobrátila; pokiaľ si dobre spomína, termín nakrúcania reportáže bol dohodnutý pár dní predtým; pokiaľ si dobre spomína, pár minút pred natáčaním, jej reportéri objasnili, čo ich zaujíma, čo je, predmetom relácie, a že sa k nej bude vyjadrovať; nepamätám si vôbec, kedy to bolo, v aký deň, ale spolu s tým technickým nastavovaním to podľa nej netrvalo dlhšie ako 30 minút; mala základné informácie, vyjadrovala sa iba k veci kde Okresná prokuratúra Dunajská Streda zastupovala štát ohľadne neplatnosti zmluvy prevodu štátu, nemala vedomosť o problémoch o skutočnostiach nájmu a nájomníkoch; moderátora zaujímala podstata tej žaloby, t.j., na základe čoho bola podaná tá žaloba, preto tam aj citovala to zákonné ustanovenie; moderátorovi určite nedala nahliadnuť do písomných dokladov, nebolo by to v súlade so zákonom; podľa nej hovorila s moderátorom dlhšie a povedala mu viac, ako bolo v reportáži odvysielané; už si nepamätá, čo ešte povedala a čo nebolo odvysielané, ale podstatná časť jej výpovede bola odvysielaná; neviem posúdiť, či medializácia tohto prípadu ovplyvnila aj rozhodnutie súdu vo veci 4C/204/1996 o určenie neplatnosti prevodu majetku štátu, nepamätá si, ako tá vec nakoniec dopadla, ako bola ukončená a či táto relácia mala na to vplyv. Na otázky právneho zástupcu žalovaného svedkyňa uviedla, že: po vzhliadnutí reportáže v nej nezaregistrovala žiadnu nepravdivú informáciu, ale nevie sa vyjadriť k obsahu vydrení tých nájomníkov, riaditeľa katastra, resp. ostatných účinkujúcich, či sa zakladajú na pravde, alebo nie; jej vyjadrenie v reportáži predstavovalo oficiálne stanovisko okresnej prokuratúry, v tom období zastupovali žalobu na súde a tá bola podaná na základe tých skutočností, ktoré už uviedla; ak bol vklad vlastníckeho práva na U. P. na základe protestu prokuratúry zrušený, tak vtedy o tom určite mala vedomosť, ale teraz sa už nepamätá.

Svedkyňa U.. P. M. pri svojom výsluchu na pojednávaní konanom dňa 10. mája 2017 vypovedala, že pozná obe strany sporu, avšak v žiadanom bližšom vzťahu s nimi nie je. Svedkyňa poukázala na to, že v celej veci pôsobila ako advokátka, avšak to bolo pred 12-13 rokmi. Potom, čo bola na pojednávaní prehratím na záznamovom zariadení oboznámená reportáž z relácie Paľba, svedkyňa uviedla, že žalobca robil týmto ľuďom zo života peklo. Pán Š. zomrel, potom zomrela pani Š., pani O. mala obrovské zdravotné problémy. Svedkyňa si spomenula, že nejakí ľudia z VÚB, a. s., boli v tejto súvislosti vzatí do väzby a bolo voči nim vedené trestné stíhanie. Podľa názoru svedkyne to nebolo všetko kôšer. Svedkyňa uviedla, že dobre aj vieme, ako veci fungovali v minulom režime, že všetky administratívne záležitosti neboli dotiahnuté, ľudia z reportáže pracovali v Žrebčinci dlhé roky, desiatky rokov. Na otázky žalobcu svedkyňa odpovedala, že: svoje vyjadrenie o tom, že žalobca týmto ľuďom robil zo života peklo uviedla preto, lebo žalobca v tej dobe prišiel z Nemecka, zistil, že je možné získať tieto domy a keď ich získal, začal neúmerne zvyšovať nájomné, vyvíjal tlaky na týchto ľudí, chodieval tam, nosil im veci na dvor, vyhrážali sa im, že musia odísť a jedínú osobu, ktorú žalobca v tých domoch nechal bývať, bol bývalý riaditeľ Žrebčince p. Seman, žalobca v danom čase mohol mať cca. 30-40 rokov, títo ľudia už mali aj vyše 70, boli vo vyššom veku, boli to dôchodcovia, preto si myslí, že správanie žalobcu nebolo adekvátne; nevie konkretizovať, ktorí ľudia z VÚB, a. s., boli v súvislosti s odpredajom nehnuteľností žalobcovi trestne stíhaní, nevie ich mená, avšak to boli známi pána žalobcu, žalobca v tom čase prišiel z Nemecka a zistil, že je tu takáto príležitosť, aj z reportáže vyplýva, že vo VÚB, a. s. sa podpísali záložné, úverové aj kúpnopredajné zmluvy, hneď bol aj daný návrh do katastra; je všeobecne známe, že v tom čase sa v pobočke VÚB, a. s. v Dunajskej Strede, ako aj na katastrálnom úrade robili divné veci a v súvislosti s tým si spomína, že niektoré osoby z VÚB, a. s., pobočka Dunajská Streda boli vo väzbe, boli trestne stíhané; ľudia z reportáže nemali na rozdiel od žalobcu dostatok financií na vedenie sporu so žalobcom, preto v tom čase hľadali všetky možné spôsoby, ako sa brániť, medzi ktorými bolo i medializovanie prípadu; spomína si, že syn jedného z týchto dotknutých ľudí oslovil médiá s tým, aké majú rodičia problémy, zrejme teda tak došlo k nakrúteniu tejto reportáže; ona konkrétne som sa k tejto reportáže dostala tak, že ju oslovil redaktor C., ktorý ju požiadal, či by sa mohla vyjadriť; redaktor jej spomínal, že i žalobcovi dal možnosť vyjadriť sa, dokonca redaktor žalobcovi ponúkol, aby sa v byte dotknutých ľudí zúčastnili sedenia, ktoré bolo na začiatku reportáže, pričom svedkyňa vie aj o tom, že žalobca to vtedy odmietol s tým, že ide o žalobcov majetok a oni sa majú vystahovať, žalobca bol teda ochotný komunikovať jedine cez telefón; pokiaľ by bol žalobca v tom čase viac komunikoval, nemuselo dôjsť k následným skorým úmrtiam pána Š. a pani Š., pretože to boli ľudia, ktorí sa vo vysokom veku dostali zrazu do nebezpečenstva, že sa stanú bezdomovcami, čo sa veľmi nepriaznivo podpísalo na ich zdraví; aj pánovi Vokálíkovi, ktorý bol v tej reportáži, robil žalobca veľmi zle, nakoľko potom, ako sa pán Q. oženil a mal 3 mesačné dieťa, začal ho žalobca vyhadzovať z bytu; domnieva sa, že táto reportáž vznikla na podnet detí dotknutých osôb. pričom medializáciou sa malo dosiahnuť to, aby žalobca komunikoval s týmito ľuďmi; pamätá si, že ju kontaktoval reportér - pán C., ktorý jej povedal, že chce dať priestor obom stranám, pretože sa jedná o citlivú otázku a nechcel by zverejniť niečo, čo nie je pravda; s reportérom sa telefonicky rozprávali aj pred natáčaním; reportérovi nedala k nahliadnutiu písomné doklady; reportér jej nedával inštrukcie, nehovoril jej, aké otázky jej bude dávať, ani jej nehovoril ako bude prebiehať natáčanie; predmetnú reportáž hodnotí pozitívne, nakoľko títo ľudia sa po odvysielaní reportáže na chvíľu upokojili, verili v spravodlivosť i v zmenu žalobcovho správania, avšak trvalo to iba do času, keď žalobca po zverejnení reportáže začal robiť ešte väčšie problémy a vyhrážať sa im ďalším zvýšením nájomného, nemyslí si, že zverejnená reportáž nejakovo ovplyvnila súdne konania (o vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. platenia nájomného), či už v prospech alebo v neprospech ľudí z reportáže, nakoľko si nemyslí, že by sa súdy nechali ovplyvniť nejakými reportážami. Na otázky právneho zástupcu žalovaného svedkyňa odpovedala, že: si presne nepamätá, v akých konkrétnych sporoch alebo veciach zastupovala ľudí z reportáže, len si spomína, že žalobca začal podávať jeden návrh za druhým, klientka Š. bola umiestnená po smrti svojho manžela do nejakého hospicu, kde po dvoch týždňoch zomrela, ako advokátka sa angažovala v konaní o vypratanie nehnuteľností a neplatnosť kúpnej zmluvy, avšak iba do určitého času, po smrti klientov Š. sa ďalej nekonalo, a vie, že klienti O.Q. pokračovali v spore, no nepamätá si ako sa spor skončil, len vie, že pani O. mala vážne zdravotné problémy; nemá vedomosť o tom, že by ľudia z reportáže v tých domoch bývali, resp. že tam dodnes bývajú; v reportáži neidentifikovala nejaké nepravdivé informácie, či už zo strany redaktora alebo respondentov, práve naopak si myslí, že reportér C. postupoval ako skúsený novinár, ktorý si každú vec a krok overoval, a ona osobne mu určite nepravdivé informácie nedávala; jej právny názor na prevod vlastníctva z VÚB, a. s., na žalobcu je taký, že došlo k podvodu na jej klientoch, títo boli uvedení do omylu. Vie, že jej klienti boli oslovení, aby si podali žiadosť o odkúpenie bytu, žiadosť si aj podali, avšak neskôr sa v podniku Žrebčinec dokumenty postrácali, diali sa tam divné veci a neskôr

sa len klienti dozvedeli, že byty sú už predané žalobcovi. Oni sa to vlastne dozvedeli od žalobcu, ktorý tam prišiel a začal vystupovať ako ich vlastník. Dobre si pamätá, že p. Š. bola zdesená z toho, že tam prišiel žalobca a na pozemku si zriadil garáž, do ktorej si dal auto, vtedy jej p. Š. aj telefonovala, že čo má robiť; žalobca v čase keď byty kupoval musel vedieť, že byty nie sú právne voľné, že v tých bytoch bývajú ľudia, ktorí mali výpočtové listy nájomného a riadne platili za služby spojené s užívaním bytu; medzi jej klientami a Žrebčincom existovalo nejaké užívacie právo alebo nájomný vzťah, lebo si pamätám, ako jej p. Š. ukazovala list, v ktorom im bol pridelený podnikový byt a ktorý dostali, keď sa do bytu nasťahovali, ako mladí ľudia; si spomína, že nájomný vzťah preukazovali evidenčný list a protokol o odovzdaní a prevzatí bytu; zvyšovanie nájomného zo strany žalobcu prebiehalo tak, že p. P. s jej klientmi komunikoval iba písomne, zasielal im listy, v ktorých im oznamoval, že od určitého dátumu im zvyšuje nájomné na takú, či onakú sumu; pamätá sa, že klientka Š. jej spomínala, že ako ovdovela, nemá ani taký dôchodok, ktorý by dosahoval výšku nájomného požadovaného žalobcom; pamätám si, že žalobca vtedy uvádzal klientom, že v Nemecku by za také peniaze nemohli bývať a pokiaľ mu nájomné nebudú platiť, odstaví ich od vody; tieto listy žalobcu videla a bolo ich viac, pretože p. Š. jej vždy zavolala a neskôr jej listy priniesla ukázať; klientov začala zastupovať asi rok pred nakrútením reportáže a cca. dva - tri roky po skončení reportáže ich zastupovať prestala.

Svedok Š. Q. vo svojej písomnej výpovedi doručenej súdu dňa 30. augusta 2017 uviedol, že na 16 otázok žalobcu odpovedať nevie, nakoľko to bolo dávno a nepamätá si dané okolnosti. Svedok uviedol, že si zahmlene spomína, že reportáž sa nakrúcala asi u nebohej pani Š..

Svedkovia U. O. a P. O. vo svojej písomnej výpovedi doručenej súdu dňa 31. augusta 2017 na žalobcom položené otázky uviedli, že: k reportáži sa dostali cez TV Markíza; k reportáži dali podnet užívateľa nehnuteľností a prvá to navrhla ich zosnulá dcéra B. O.; B. O. telefonicky kontaktovala pána C.; reportáž sa natáčala v Šamoríne, na Kasárenskej ulici, v dome; reportérovi dala ich dcéra k nahliadnutiu písomné doklady; pred natáčaním im reportér nedal žiadne inštrukcie ohľadom otázok, či odpovedí, začalo sa točiť od začiatku; z odvysielanej reportáže nemajú videozáznam; k svojej vtedajšej výpovedi by mohli doplniť len to, že ešte stále nie je nič ukončené; z okruhu svojich známych sa o predmetnej reportáži s nikým nerozprávali; podľa ich názoru odvysielaná reportáž nemala asi žiadny vplyv na súdne konania, ktorých sú účastníkmi, lebo súdne konania nie sú ukončené. V odpovedi na ostatné žalobcom kladené otázky svedkovia uviedli, že sa už nepamätajú.

16 Súd uvádza tieto právne normy:

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadost'učinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadost'učinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. (účinný ku dňu odvysielania reportáže) ak bol vo vysielaní odvysielaný nepravdivý alebo pravdu skresľujúci údaj o právnickej osobe alebo o fyzickej osobe, ktorú možno na základe tohto údaju presne určiť, táto právnická osoba alebo fyzická osoba má bez ohľadu na svoju štátnu príslušnosť, miesto trvalého pobytu alebo dlhodobého pobytu právo požadovať odvysielanie opravy bezplatne. Vysielateľ je povinný na žiadosť tejto osoby opravu uverejniť.

Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (účinný ku dňu odvysielania reportáže) žiadosť o odvysielanie opravy musí mať písomnú formu a musí sa doručiť vysielateľovi najneskôr do 30 dní odo dňa odvysielania napadnutých údajov, inak právo na odvysielanie opravy zaniká.

Podľa § 21 ods. 10 zákona č. 308/2000 Z.z. (účinný ku dňu odvysielania reportáže) ak vysielateľ neodvysielala opravu vôbec alebo nedodrží podmienky podľa odsekov 5 až 8, o povinnosti odvysielateľ opravu rozhodne súd na návrh osoby, ktorá o opravu žiadala.

Podľa § 21 ods. 11 zákona č. 308/2000 Z.z. (účinný ku dňu odvysielania reportáže) ak osoba, ktorá o opravu žiadala, nepodá návrh podľa odseku 10 do 15 dní po márnom uplynutí lehoty podľa odseku 7, právo na odvysielanie opravy zaniká.

17 Žalovaný v rámci procesnej obrany uplatnil námietku premlčania, ako aj námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Pokiaľ išlo o námietku premlčania, táto bol celkom zjavne nedôvodná. Žalobcovi

totiž začala plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s predmetnou reportážou dňom jej odvysielania dňa 4. marca 2003 a uplynula dňa 4. marca 2006. Žalobca sa so svojou žalobou na súd obrátil dňa 3. marca 2006 (telefaxovým podaním doručeným Okresnému súdu Bratislava IV, ktoré v súlade s ustanovením § 42 ods. 1 O.s.p. doplnil písomne v trojdňovej lehote dňa 6. marca 2003), teda svoje práva uplatnil počas plynutia premlčacej doby. Pokiaľ išlo o námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, táto bola dôvodná len do 1. januára 2007. Je zrejmé, že žalobca podal dňa 3. marca 2006 žalobu voči nesprávnemu subjektu - právnenému predchodcovi žalovaného, ktorý nebol vysielateľom predmetnej reportáže. Len náhodnou zhodou okolností sa právny predchodca žalovaného, ako pôvodne žalovaný subjekt k 1. januáru 2007 zlúčil so žalovaným, t.j. vysielateľom a pasívne legitimovaným subjektom vo veci konania o ochranu osobnosti z predmetnej reportáže. V dôsledku takejto fúzie nastal stav, kedy sa právnym nástupcom pôvodne žalovanej spoločnosti stal žalobca, ako skutočný vysielateľ a zodpovedný subjekt za obsah vysielania, pričom súd v konaní v zmysle § 107 ods. O.s.p. v spore pokračoval so žalovaným, bez nutnosti akejkoľvek procesnej aktivity žalobcu. Hoci teda žalobca v spore v dobe od 3. marca 2006 do 1. januára 2007 skutočne žaloval nesprávne, zhodou náhod nastal od 1. januára 2007 právny stav, v ktorom na strane žalovaného vystupoval pasívne vecne legitimovaný subjekt, a tak po 1. januári 2007 bola vznesená námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie už zjavne nedôvodná.

18 Vzhľadom na vysvetlenú neopodstatnenosť námietok žalovaného sa preto súd meritórne zaoberal procesnými nárokmi žalobcu uplatnenými v žalobe. Aplikáciou citovaných ustanovení právnych noriem na z vykonaného dokazovania zistený skutkový stav, dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu nedôvodná.

19 V zmysle citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. bol žalobca povinný preukázať doručenie žiadosti o odvysielanie opravy žalovanému. Na preukázanie tejto skutočnosti žalobca nepredložil súdu žiadny dôkaz. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že žalobcovo právo domáhať sa odvysielania ospravedlnia v požadovanom znení na základe citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. zaniklo, no stále má právo domáhať sa ochrany osobnosti a ospravedlnenia v zmysle citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka.

20 Podstatou sporu medzi žalobcom a žalovaným je konflikt medzi Ústavou SR a Dohovorom garantovanou slobodou prejavu a právom na ochranu osobnosti, ktoré je taktiež garantované Ústavou (najmä čl. 19), ako aj Dohovorom (čl. 8). Kľúčovým pri riešení konfliktu je hľadanie vyváženého vzťahu medzi právom na ochranu cti, dôstojnosti či súkromia na jednej strane a slobodou prejavu a právom na informácie na strane druhej. Všetky základné práva a slobody sú chránené v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (napr. Pl. ÚS 7/96). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“): „sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti, jednu zo základných podmienok jej rozvoja a sebarealizácie jednotlivca. Uplatňuje sa nielen vo vzťahu k informáciám a myšlienkam, ktoré sa prijímajú priaznivo, resp. sa pokladajú za neurážlivé a neutrálne, ale aj k tým, ktoré urážajú, šokujú alebo znepokojujú štát alebo časť obyvateľstva. Vyžaduje si to pluralizmus, znášateľnosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti“ (Handside proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok ESLP zo 7. decembra 1976, § 49).

21 Obmedziť slobodu prejavu možno na zákonnom podklade, ktorý tvoria ustanovenia § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 11 Občianskeho zákonníka nevymenúva výpočet konkrétnych zásahov do osobnostných práv fyzickej osoby; ustanovuje len znaky, pri danosti, ktorých treba určité konanie považovať za zásah do osobnosti jednotlivca. Ak sú tieto znaky dané, má každá fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie. I keď zákon nedefinuje pojem zásah ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahu, ktorými môžu byť dotknuté osobnostné práva, je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie, ktoré má znaky uvedené v zákone. Týmito znakmi sú predovšetkým neoprávnenosť zásahu a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadostučinenie. Aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je na jednej strane právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka a na druhej strane povinnosť znášať sankcie uložené súdom, musia byť splnené

obe vyššie uvedené náležitosti (zásah musí byť neoprávnený a tiež objektívne spôsobilý privodiť ujmu na chránených osobnostných právach). Zodpovednosť za neoprávnený zásah je založená na objektívnom princípe, to znamená, že sa popri neoprávnenosti zásahu do osobnosti fyzickej osoby nevyžaduje zavinenie pôvodcu tohto neoprávneného zásahu.

22 V súdnej praxi je už ustálený taký výklad ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, že neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé alebo pravdu skresľujúce tvrdenie, a to bez ohľadu na to, či bolo vykonané ústne, písomne alebo inak, pokiaľ sa z neho dá vyvodiť jeho zmysel a význam. Záver o tom, či neoprávnený zásah do práva na ochranu občianskej cti a vážnosti v spoločnosti v konkrétnej veci je objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť tieto práva, má vychádzať z posúdenia takých okolností, akými sú prostredie, v ktorom došlo k zásahu, objekt a subjekt zásahu, ako aj obsah zásahu, pokiaľ spočíval v skutkových tvrdeniach.

23 Okresný súd Pezinok pripomína, že počas vedenia súdneho sporu bol na pojednávaní viedozáznam z predmetnej reportáže oboznamovaný opakovane, nakoľko viacerým z vypočúvaných svedkov bolo pre odstup času viac ako 10 rokov potrebné pripomenúť ich vyjadrenia, ktoré v predmetnej reportáži odzneli. Opakovaným oboznamovaním viedozáznamu z predmetnej reportáže a po zhodnotení ďalších dôkazných prostriedkov dospel súd k záveru, že predmetná reportáž vlastne pravdivo a objektívne zobrazovala situáciu, v ktorej sa v roku 2003 ocitol žalobca, ktorý v roku 1993 využil príležitosť odkúpiť od štátneho podniku bytové domy na O. J. Q. Š.. Bytové domy v ktorom bolo celkovo 5 bytov obývaných doterajšími nájomníkmi. Nájomníkmi, ktorým začal následne žalobca po nadobudnutí vlastníctva nájomné jednostranne zvyšovať. A keďže mu nájomníci požadované zvýšené nájomné (3000,- Sk, 4000,- Sk až 15000,- Sk) neplatili, podával na nich od roku 1996 na Okresnom súde Dunajská Streda viaceré žaloby, v ktorých sa domáhal zaplata nájomného, vydania bezdôvodného obohatenia, či vypratania bytu, pričom prvú svoju žalobu o zaplata 8.025,- Sk s príslušenstvom žalobca podal proti nájomníčke O. Š. už dňa 27. mája 1996, a následne žaloby podal aj proti ďalším nájomníkom. Je preto logické, že žalovaní nájomníci sa v rámci procesnej obrany obrátili na Okresnú prokuratúru v Dunajskej Strede, ktorá následne v rámci svojej kompetencie podala na Okresnom súde Dunajská Streda návrhy na určenie neplatnosti prevodu majetku štátu (bytových domov) na žalobcu. Podstatné pre posúdenie oprávnenosti žalobcom uplatnenej skutkovej argumentácie a tým aj, oprávnenosti jeho procesných nárokov je pritom to, že ťažiskové konanie sa pod sp.zn. 4C/204/96 na Okresnom súde Dunajská Streda viedlo od novembra 1996, t.j. viac ako 6 rokov pred odvysielaním predmetnej reportáže a právoplatne sa skončilo v novembri 2008, t.j. menej ako 5 rokov po odvysielaní predmetnej reportáže, ako aj to, že až po právoplatnom skončení konania sp.zn.4C/204/96 sa na Okresnom súde Dunajská Streda mohli následne dokončiť dovtedy prerušené súdne konania, v ktorých sa žalobca domáhal zaplata nájomného, vydania bezdôvodného obohatenia, či vypratania bytu. Z vykonaného dokazovania totiž jasne vyplýva, že ťažiskové konanie sa pod sp.zn. 4C/204/96 na Okresnom súde Dunajská Streda viedlo od novembra 1996, t.j. viac ako 6 rokov predtým, ako bola žalovaným odvysielaná predmetná reportáž, pričom v ňom boli pred odvysielaním predmetnej reportáže aj vydané meritórne rozhodnutia okresného i krajského súdu. Pokiaľ sa ťažiskové konanie vedené pod sp.zn. 4C/204/96 na Okresnom súde Dunajská Streda právoplatne skončilo zamietnutím žaloby v novembri 2008, t.j. menej ako 5 rokov po odvysielaní predmetnej reportáže, sú už iba z tohto časového hľadiska skutkové tvrdenia žalobcu celkom zjavne nenáležité. Žalobca totiž v podstate tvrdí, že odvysielanie predmetnej reportáže spôsobilo to, že bol dotknutý na svojich právach, nakoľko po jej odvysielaní začali štátne orgány konať. Ďalej tiež tvrdí to, že osoby rozhodujúce v mene štátnych orgánov (prokurátori, sudcovia) boli odvysielanou reportážou pri svojom rozhodovaní ovplyvnené. Žalobca však v konaní neunesol dôkazné bremeno v tom, že by preukázal, že by konkrétne osoby realizujúce štátnu moc boli pri svojom rozhodovaní a posudzovaní vecí, v ktorých žalobca vystupoval, ako účastník konania, či strana sporu skutočne ovplyvnené odvysielaním predmetnej reportáže. Žalobca len vo všeobecnosti tvrdí, že k ovplyvneniu úsudku týchto osôb pri ich rozhodovacej činnosti došlo v dôsledku odvysielania predmetnej reportáže, a to v jeho neprospech. Žalobca však vôbec netvrdí, ktoré konkrétne osoby predmetnú reportáž v televíznom vysielaní žalovaného sledovali, ktoré rozhodnutia konkrétnych osôb následne predmetná reportáž ovplyvnila tak, aby rozhodli v jeho neprospech. Z vykonaného dokazovania vyplynula iba jediná spojitosť prezentovaná žalobcom, a to, že krátko (14 dní) po odvysielaní predmetnej reportáže vstúpil z vlastného podnetu SPF do súdneho sporu vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4C/204/96, a to v procesnom postavení navrhovateľa v druhom rade. Možno teda prijať jedine tézu žalobcu o tom, že odvysielanie predmetnej reportáže viedlo k vstupu ďalšieho subjektu do prebiehajúceho súdneho sporu. Pokiaľ však SPF až v dôsledku odvysielania predmetnej reportáže

dospel k zisteniu, že by mal v prebiehajúcom súdnom spore zastupovať záujmy štátu (t.j. plniť si svoje povinnosti podľa zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu) nutno dodať, že tým sa práve prejavila v demokratickej spoločnosti ničím nezastupiteľná úloha masmédií informovať verejnosť (a tým aj predstaviteľov štátnych orgánov a inštitúcií) o prebiehajúcich súdnych konaniach. Žalovaný tak pri realizácii práva na slobodu prejavu spôsobil iba to, že SPF začal po viac ako šiestich rokoch v spore vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4C/204/96 zastupovať záujmy štátu, ktoré mal v danom spore (ako domnelý správca nehnuteľností) hájiť od jeho začiatku. Skutočnosť, že do súdneho sporu vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4C/204/96 vstúpil v jeho priebehu SPF však a priori nemožno automaticky stotožniť s tým, že rozhodnutie sporu sa predĺžilo o tri roky, ako to tvrdil žalobca. I keď úlohou tunajšieho súdu nie je posudzovať to, či v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp.zn. 4C/204/96 došlo k prieťahom v konaní a kto ich spôsobil, prejudiciálne súd dospel k záveru, že vstup ďalšieho subjektu do súdneho konania mohol predmetný súdny spor predĺžiť najviac o niekoľko mesiacov (doručenie oznámenia o vstupe procesným subjektom, rozhodnutie o pripustení vstupe do konania, rozhodnutie o prípadnom odvolaní proti rozhodnutiu o pripustení vstupe), no určite nie o tri roky, ako to tvrdil žalobca. Pokiaľ by aj žalobca preukázal svoje tvrdenie, že v dôsledku vstupe SPF do súdneho sporu vedeného na Okresnom súde Dunajská streda pod sp.zn. 4C/204/96 došlo k prieťahom v tomto spore, nemôže to zakladať jeho nárok voči žalovanému, nakoľko žalovaný včasnosť rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda vo veci sp.zn. 4C/204/96 nemohol nijako ovplyvniť. Pokiaľ preto mal žalobca dojem, že jeho veci vedenej na Okresnom súde Dunajská streda pod sp.zn. 4C/204/96 nebolo rozhodnuté súdom v primeranej lehote, a to v dôsledku prieťahov spôsobených súdom, mohol sa obrátiť na Ústavný súd Slovenskej republiky s obdobnou sťažnosťou, akú podal v tunajšom súdom posudzovanom spore. Ďalej Okresný súd Pezinok súd žalobcovi pripomína, že medzi základné povinnosti sudcu patrí podľa ustanovenia § 30 ods. 2 písm. c/ zákona č. 385/200Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z.z.“) aj povinnosť sudcu nenechať sa pri výkone svojej funkcie ovplyvniť záujmami politických strán, politických hnutí, verejnou mienkou alebo oznamovacími prostriedkami, a to v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie, pričom zavinené nesplnenie tejto povinnosti sudcu sa v zmysle § 116 ods. 1 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z.z považuje za disciplinárne previnenie sudcu. Pokiaľ sa teda žalobca domnieva, že sudca rozhodujúci v vo veci sp.zn. 4C/204/96 Okresného súdu Dunajská Streda sa nechal pri svojom rozhodovaní ovplyvniť predmetnou reportážou, môže sa žalobca obrátiť s podnetom na začatie disciplinárneho stíhania tohto sudcu na: predsedu Okresného súdu Dunajská Streda, sudcovskú radu Okresného súdu Dunajská Streda, predsedu Krajského súdu v Trnave, ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, verejného ochrancu práv Slovenskej republiky, predsedu Súdnej rady Slovenskej republiky, sudcovskú radu Krajského súdu v Trnave; ktoré orgány sú príslušné na podanie návrhu na disciplinárne stíhanie sudcu kvôli spôsobený prieťahom. Pokiaľ sa v disciplinárnom konaní preukáže, že sudca Okresného súdu Dunajská Streda sa nechal pri svojom rozhodovaní ovplyvniť oznamovacími prostriedkami, bude to dôvodom na jeho disciplinárne potrestanie, nie však dôvodom na to, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu nemajetkovej ujmy a uverejniť žalobcom požadované ospravedlnenie. Žalobcovi vznikne v takomto hypotetickom prípade (uznanie viny sudcu) po právoplatnosti rozhodnutia disciplinárneho senátu nárok na náhradu škody voči štátu, určite nie však voči žalovanému. Žiadna príčinná súvislosť medzi odvysielaním predmetnej reportáže a konkrétnym rozhodnutím akéhokoľvek zo sudcov Slovenskej republiky však nebola ničím preukázaná, preto za toho stavu súd dospel k záveru, že žalobca pri preukázaní dôvodnosti svojho žalobou uplatňovaného procesného nároku neuniesol bremeno dôkazu, čo bolo jedným z dôvodov na zamietnutie žaloby.

24 Ďalej v posudzovanom prípade z vykonaného dokazovania vyplynulo, že vo vzťahu k osobe žalobcu neboli zo strany žalovaného v predmetnej reportáži uverejnené žiadne nepravdivé, či difamačné tvrdenia, ktoré by boli spôsobilé poškodiť dobré meno žalobcu v spoločnosti. Z prepisu reportáže vyplýva, že realizačný tím žalovaného pod vedením svedka C. si v procese prípravy reportáže počínal s náležitou odbornou starostlivosťou, pričom v odvysielanej reportáži odzneli na jednej strane vyjadrenia jednotlivých nájomníkov bytov na O. J. Q. Š., resp. vyjadrenia ich právnej zástupkyne, a na druhej strane vyjadrenia žalobcu a jeho právnej zástupkyne. Predmetná reportáž ďalej uviedla vyjadrenia osôb zastupujúcich štátne orgány. Výrok svedka F. C. B., ktorý odznel v reportáži: „Tu sa však minimálne 2 x porušil zákon“ bol skutkovým tvrdením novinára o viacnásobnom porušení zákona pri prevode vlastníctva nehnuteľností, ktorý sa v danom čase opieral: o oficiálne stanovisko štátneho orgánu (Okresná prokuratúra Dunajská Streda), vychádzajúce z právneho názoru prezentovaného zástupcom

tohto štátneho orgánu (vyjadrenie svedkyne U. Y. P. M. X.); čiastočne o stanovisko riaditeľa správy katastra v Dunajskej Stredě Ing. Š. X.; o samotnú skutočnosť, že v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda sa pod sp.zn. 4C/204/96 už siedmy rok vedie konanie, v ktorom je spochybnená zákonnosť prevodu majetku štátu na žalobcu a jeho manželku; preto podľa názoru tohto súdu bolo takéto tvrdenie novinára v danom čase úplne na mieste. Aj formulácia tohto tvrdenia zo strany svedka Fejéra („Nový majiteľ, istý U. P., žijúci v P., odkúpil dva a pol domu, teda 5 bytov od VÚB v Dunajskej Stredě. Tá s nimi mohla disponovať vďaka úveru, ktorý poskytla štátnemu podniku Žrebčinec. Tu sa však minimálne 2 x porušil zákon.“) nijako priamo neuvádzala, že by to bol práve žalobca, ktorý pri prevode vlastníctva k týmto bytom zákon porušil, pričom osobne vo vzťahu k žalobcovi iba konštatovala, že žalobca nadobudol vlastníctvo nehnuteľných vecí. V ďalšej časti predmetnej reportáže následne svedok C. (po vykonaní potrebných zisťovaní a kladení otázok) aj spresnil, kto podľa neho v tejto veci porušil zákon, čo uviedol výrokom: „Žrebčinec však majetok založil a banka ho obratom ruky predala. Štátny podnik už dnes neexistuje. Jeho vedenie, zodpovedné za túto protizákonnosť sa roztratilo, ako práva poškodených.“, resp. výrokom: „A tak sa stalo, že kataster protizákonným zápisom nového majiteľa do listu vlastníctva spečatil predchádzajúce protizákonné založenie majetku štátu zo strany Žrebčince v prospech banky.“, čím bolo vyvrátené skutkové tvrdenie žalobcu, o tom, že by bol žalobca v predmetnej reportáži označený za osobu, ktorá svojím konaním nejaký zákon porušila.

25 Pokiaľ mali žalobca a aj svedkyňa Č. dojem, že žalobca bol v predmetnej reportáži bol žalobca vykreslený ako ziskuchtivý človek, nutno uviesť, že predmetná reportáž taktiež v roku 2003 iba pravdivo informovala o tom, že žalobca od roku 1996 požadoval od nájomníkov bytov zvýšené nájomné vo výške najskôr 3.000,- Sk, potom 4.000,- Sk a neskôr až 15.000,- Sk, čo sa potvrdilo i vykonaným dokazovaním. Okresný súd Pezinok zastáva názor, že žalovaný týmto pravdivým informovaním o skutkových okolnostiach prípadu iba vytvoril priestor na to, aby si každý televízny divák vedel vytvoriť úsudok o tom, či požadovanie mesačného nájomného v tejto výške od nájomcov, ktorí sú starobnými dôchodcami, je alebo nie je spôsobené ziskuchtivosťou prenajímateľa. Okresný súd Pezinok pritom dodáva, že pokiaľ prenajímateľ požaduje od nájomcu mesačné nájomné vo výške prevyšujúcej starobný dôchodok nájomcu, nepôjde zrejme o nájomné požadované v súlade s dobrými mravmi, z čoho sa dá usudzovať, že prenajímateľ tohto nájomného je ziskuchtivý. Žalobca si teda za to, že mohol byť objektívnym televíznym divákom v predmetnej reportáži vnímaný ako ziskuchtivá osoba, ktorá sa chce obohatiť na úkor nájomníkov - dôchodcov, môže vlastne sám, a to tým, že začal od nájomníkov požadovať nájomné vo výške nezodpovedajúcej dobrým mravom. Pokiaľ si aj nejaký televízny divák na podklade pravdivých údajov odvysielaných žalovaným o žalobcovi vytvoril difamačný záver (o ziskuchtivosti žalobcu), nie je to dôvod na to, aby sa žalovaný za zverejnenie pravdivých údajov mal žalobcovi ospravedlňovať, či mu platiť nemajetkovú ujmu, čo bolo taktiež dôvodom na zamietnutie žaloby. Súd dospel k záveru, že v roku 2003 žalovaný realizáciu slobody prejavu, t.j. informovaním o skutkových okolnostiach súdneho sporu vedeného žalobcom od roku 1996 nijako nezasiahol do osobnostných práv žalobcu, nijako neznižil jeho osobu, vážnosť, česť a dôstojnosť v očiach spoločnosti.

26 Na základe všetkých uvedených skutočností možno prijať záver, že sloboda prejavu v danom prípade nebola realizovaná zákonom nedovoleným spôsobom, a teda nie je daný dôvod na jej obmedzenie na základe príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Zverejnené skutkové tvrdenia podľa názoru súdu prvej inštancie neboli spôsobilé privodiť ujmu do osobnostných práv žalobcu, čím nebol daný jeden z predpokladov úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti. Za toho stavu súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

27 O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ktorý mal vo veci úspech, priznal voči neúspešnému žalobcovi v celom rozsahu nárok na náhradu trov konania. O konkrétnej výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28 To sú rationis decidendi, pre ktoré súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

29 Ako obiter dictum svojho rozhodnutia Okresný súd Pezinok dodáva:

Pokiaľ aj žalobca na pojednávaní konanom dňa 24.januára 2018 súdu k nahliadnutiu predložil rozsudok Krajského súdu v Trnave - č. k. 10Co/221/2017-841 zo dňa 22. 11. 2017 a rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/219/2017-1102 zo dňa 22. 11. 2017, z ktorých vyplynulo, že k právoplatným

rozhodnutiam súdov vo veci žalobcu a niektorých svedkov (v oboch prípadoch odvolací súd potvrdil prvoinštančné rozhodnutie, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol) došlo až po 21 rokoch vedenia sporu, zastáva Okresný súd Pezinok názor, že doba vedenia týchto súdnych sporov sa môže javiť v zmysle ustanovenia čl. ústavy ako neprimerane dlhá. Zo svojej praxe pritom Okresný súd Pezinok dodáva, že prieťahy v súdnom konaní bývajú zapríčinené buď samotnými stranami sporu, alebo súdom. Pokiaľ preto má žalobca dojem, že jeho veci neboli rozhodnuté súdmi v primeranej lehote, a to v dôsledku prieťahov spôsobených súdmi, môže sa obrátiť na Ústavný súd Slovenskej republiky s obdobnou sťažnosťou, akú podal v tunajšom súdom posudzovanom spore. Pokiaľ sa žalobca domnieva, že sudcovia rozhodujúci v senáte 10Co Krajského súdu v Trnave sa nechali pri svojom rozhodovaní v novembri 2017 ovplyvniť predmetnou reportážou z marca 2003, môže sa obrátiť s podnetom na začatie disciplinárneho stíhania týchto sudcov na: predsedu Krajského súdu v Trnave, ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, verejného ochrancu práv Slovenskej republiky, predsedu Súdnej rady Slovenskej republiky, sudcovskú radu Krajského súdu v Trnave. Pokiaľ sa v disciplinárnom konaní preukáže, že sudcovia senátu 10Co Krajského súdu v Trnave sa nechali pri svojom rozhodovaní ovplyvniť oznamovacími prostriedkami, bude to dôvodom na ich disciplinárne potrestanie, nie však dôvodom na to, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu nemajetkovej ujmy a uverejniť žalobcom požadované ospravedlnenie. Žalobcovi vznikne v tomto hypotetickom prípade po právoplatnosti rozhodnutia disciplinárneho senátu nárok na náhradu škody voči štátu, nie však voči žalovanému. Podstatná časť procesného útoku žalobcu smerovala k tomu, že orgány štátu sa nechali pri svojom rozhodovaní v jeho veciach ovplyvniť predmetnou reportážou z marca 2003, čo môže zakladať jedine zodpovednosť štátu za jeho nesprávne, či nezákonné rozhodnutie, nie však zodpovednosť žalovaného, ktorý v roku 2003 iba informoval verejnosť o prebiehajúcim súdnom spore, a o tom, čo bolo skutkovou príčinou tohto sporu. Na záver súd dodáva, že hypoteticky je možné, že odvysielanie predmetnej reportáže ovplyvnilo konkrétne osoby konajúce v mene štátu pri ich rozhodovaní vo veciach žalobcu, v takom prípade má žalobca možnosť uplatniť si svoje domnelé právne nároky voči štátu - Slovenskej republike.

Súd prvej inštancie pripúšťa možnosť, že v prípade včasného odvolania proti tomuto novému rozsudku nedospeje odvolací súd k záveru, že nový rozsudok súdu prvej inštancie treba ako vecne správny potvrdiť, pričom odvolací súd bude skutkovo a právne posudzovať vzťah žalobcu a žalovaného odlišne od posúdenia súdu prvej inštancie. Pre tento prípad Okresný súd Pezinok pripomína, že súd prvej inštancie vykonal po zrušení svojho rozsudku zo dňa 19. októbra 2009 v ďalšom konaní rozsiahle a dostatočné dokazovanie na to, aby odvolací súd mohol vo veci v zmysle ustanovenia § 390 C.s.p. spor medzi stranami definitívne rozhodnúť sám.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresnom súde Pezinok do 15 dní odo dňa jeho doručenia.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.